

TUẦN BÁO

CHÍNH NGHĨA

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM THỰC HIỆN

* Sao DGM Không Kêu Nãi Công Lý
Thiên Chúa Mã Lại Van Xin Công
Lý Thế Gian ?

- Vì Giáo Dân Mua Cơ Sở Họ Đạo Mã Lỡ
Đại Đê Địa Phần Lã Chủ Nợ Đứng Tên Dùm.

- Vì Giáo Dân Muốn Lập Giáo Xứ Mã DGM
Lại Muốn Lập Cơ Sở USCC.

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: **Chính Nghĩa Magazine**

Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - ĐT (408) 224-8318

TRONG THỜI GIAN CẨM LỄ VIỆT NAM, CÁC GIÁO DÂN QUYẾT ĐỊNH:

- 1. DỰ THÁNH LỄ MỸ VÀO MỖI CHÚA NHẬT LÚC 9 GIỜ 30 SÁNG, TẠI NHÀ THỜ CHÍNH TÒA (GÓC ĐƯỜNG E. SANTA CLARA VÀ ĐƯỜNG SỐ 8 SAN JOSE).**
- 2. TIẾP TỤC ĐỂ DÀNH TIỀN TRONG CÁC THÁNH LỄ ĐỂ XÂY DỰNG MỘT GIÁO XỨ THỂ NHÂN VN TƯƠNG LAI.**

Ciáo Dân Đợ Dao
Đũ Vương Các Thánh
Đũ Dao

Điếp tục ngưng đống
góp tiền, cho đến khi
hai thỉnh nguyện
được Tòa Giám Mục

San Jose
Chấp thuận.

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM QUYẾT
BẢO VỆ CƠ SỞ HỌ ĐẠO BẰNG MỌI GIÁ**

- AI ĐÃ TÌM MUA CƠ SỞ HỌ ĐẠO?

- GIÁO DÂN.

**- AI ĐÃ KÝ HỢP ĐỒNG MUA CƠ SỞ NÀY
VỚI GIÁ \$340,000?**

- GIÁO DÂN.

**- AI ĐÃ TRẢ TRƯỚC \$75,000 CHO NGƯỜI
BÁN?**

- GIÁO DÂN.

**- AI ĐÃ VAY ĐỊA PHẬN SỐ TIỀN SAI BIỆT
LÀ \$265,000 VỚI PHÂN LỜI 5.5%, VÀ TRẢ
TRONG 12 NĂM, MỖI THÁNG \$2,875.95?**

- GIÁO DÂN.

- VẬY AI LÀ CHỦ THẬT CỦA CƠ SỞ?

- GIÁO DÂN.

**- AI LÀ CHỦ NỢ VÀ LÀ CHỦ CƠ SỞ TRÊN
GIẤY TỜ THAY CHO GIÁO DÂN?**

- ĐỊA PHẬN.

**- VẬY CHỦ TRÊN GIẤY TỜ CÓ QUYỀN
ĐUỔI CHỦ THẬT RA KHỎI CƠ SỞ KHÔNG?**

**XIN HÃY ĐỂ LƯƠNG TRI CON NGƯỜI VÀ
ĐỨC CÔNG BẰNG TRẢ LỜI.**

THƯ GIÁO SU TRẦN . C. THIÊN ĐỆ TRÌNH ĐỨC CHA GIÁM MỤC CHỦ TỊCH ỦY BAN GIÁO DÂN VỤ THUỘC HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC HOA KỲ

Ngày 31 tháng 3, 1987.

Kính gửi: Đức Giám Mục Stanley J. Ott.
Chủ Tịch Ủy Ban Giáo Dân Vụ.
Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ.
P.O. Box 2028
Boston Rouge, LA 70821.

Kính thưa Đức Cha,

Con hân hạnh thay mặt Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam San Jose, tiểu bang California, viết thư này cho Đức Cha để trình bày nỗi ưu tư trầm trọng nhất của chúng con đối với sự kiện Đức Giám Mục Pierre DuMaine nạp đơn kiện Cộng Đồng chúng con trước Tòa án đòi nhằm trục xuất giáo dân của Ngài ra khỏi thánh đường mà họ đã tạo mãi bằng tiền của họ.

Như Đức Cha đã biết, Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam của chúng con được thành lập năm 1975 và được điều hành bởi một Ban Chấp Hành. Theo nội quy của Cộng Đồng, thành viên Ban Chấp Hành được giáo dân trực tiếp bầu ra cho mỗi nhiệm kỳ 2 năm. Do lệnh của Thượng Thẩm Hạt Santa Clara, 49 người, kể cả 27 thành viên dân cử của Ban Chấp Hành, phải có mặt trong phiên xử ngày 3 tháng 4, 87. Việc này có thể xem là kết quả của thỉnh nguyện hợp lý và hợp luật của chúng con van nài một giáo xứ thể nhân.

Khi San Jose còn trực thuộc Tổng Giáo Phận San Francisco, Đức Tổng Giám Mục John Quinn, trong Thánh Lễ mừng kính các Chân Phước Tử Đạo Việt Nam, đã long trọng công bố việc thành lập một "Đặc Xứ" cho người Công Giáo Việt Nam cư ngụ trong hạt Santa Clara và San Mateo, kể từ ngày đó, chúng con mở chiến dịch gây quỹ để xây dựng một thánh đường cho chúng con. Năm 1981, giáo phận San Jose được thành lập và được đặt dưới quyền lãnh đạo của Đức Giám Mục Pierre DuMaine.

Năm 1982 Cộng Đồng chúng con mua lại được cơ sở của giáo hội Lutheran với giá 340,000 mỹ kim. Chúng con trả trước \$75,000 và vay của Tòa Giám Mục \$265,000 với phân lời 5,5% trong thời gian 12 năm. Tuy nhiên, Đức Cha DuMaine đã không theo quyết định của vị tiền nhiệm. Ngài chỉ cho chúng con một Trung Tâm Mục Vụ. Cộng Đồng chúng con hy vọng rằng sau một thời gian thử nghiệm Ngài sẽ ban cho chúng con một giáo xứ. Thế nhưng mộng của chúng con trở thành mây khói khi chúng con được đọc kế hoạch đồng hóa của Ngài.

Theo thư đề ngày 31 tháng 5, 84 gửi các Linh mục Việt Nam trong giáo phận, Đức Cha DuMaine đã chia cộng đồng chúng con ra làm 3 thành phần: già cả, thanh niên, và trẻ con. Theo quan niệm của Ngài, hai thành phần sau cùng cần gia nhập vào các giáo xứ địa phương. Chỉ có những người lớn tuổi, vì trở ngại về ngôn ngữ, nên tạm thời cần đến Trung Tâm Mục Vụ. Ngài viết rằng giáo xứ quốc gia hay giáo xứ thể nhân phục vụ đầy đủ cho người lớn tuổi không hữu ích cho giới trẻ Việt Nam. Quan niệm này đi ngược lại ước vọng của chúng con và do đó, gần 2,000 người Công giáo Việt Nam đã ký đơn thỉnh nguyện ngày 2 tháng 6, 84, xin Đức Giám Mục ban cho họ một giáo xứ thể nhân chiếu theo điều 518 của Bộ Giáo Luật Mới, vừa ban hành năm 1983.

Con cũng cần trình với Đức Cha điều này là giáo dân có mục đích rõ ràng khi họ đóng góp tiền bạc. Tháng 10, năm 1979, ủy ban xây dựng nhà Chúa được thành lập và con được bầu vào chức vụ trưởng ban. Trong thời gian gây quỹ, con đã đến thăm trên 400 gia đình Công giáo Việt Nam tại San Jose. Con biết rõ mục đích của họ khi họ rộng tay đóng góp. Con thấy rõ ý nghĩa của sự hy sinh

mà giáo dân dâng hiến khi họ tình nguyện đi hái ớt tại các nông trại với giá lương trung bình là 2 đồng mỗi giờ. Theo truyền thống Việt Nam, ngôi thánh đường là biểu tượng của giáo xứ. Nói khác đi, ngôi thánh đường đi đôi với giáo xứ và cha chính xứ trách nhiệm về mọi vấn đề kể cả tài chánh. Vì vậy, giáo dân trong cộng đồng chúng con đã không hiểu nổi tại sao chúng con có được nhà thờ mà không được giáo xứ. Là những người tỵ nạn, giáo xứ rất quan hệ đối với chúng con vì đó là hình ảnh của quê hương của giáo hội quê nhà chúng con. Ngoài ra, giáo dân đã không muốn Cha Dương là Cha Xứ của họ vì Ngài là một mối đe dọa đối với Cộng Đồng chúng con. Ngài hoàn toàn đồng ý với chính sách đồng hóa của Đức Giám Mục DuMaine. Hơn nữa, giáo dân không thể tin nhiệm Ngài vì những hành vi phản đạo đức của Ngài. Vì có hàng ngàn giáo dân chống đối việc bổ nhiệm ngài làm chánh xứ, nên không cách nào ngài có thể làm việc với cộng đồng chúng con một cách hữu hiệu được. Do đó, nhiều linh mục nghĩ rằng cha Dương nên tự ý từ chức vì phần rỗi linh hồn của giáo dân và đồng thời giúp Đức Giám Mục thoát khỏi thế bí.

Con trân trọng đính kèm theo đây một số văn kiện quan trọng mà chúng con đã gửi cho Sứ Thần Tòa Thánh và Đức Thánh Cha. Trong 8 tháng qua, Cộng đồng chúng con đã dẫn thân vào cuộc tranh đấu cho nhân quyền và giáo dân quyết tâm bảo vệ tài sản của họ bằng mọi giá. Chúng con có cảm tưởng là Đức Giám Mục Pierre DuMaine đã không phục vụ dân của Ngài. Chính sách cai trị độc tài của Ngài đã làm ố danh Giáo Hội Công Giáo.

Kính xin Đức Giám Mục nhận nơi đây lòng trung thành đối với giáo hội của chúng con và xin Đức Giám Mục Chủ Tịch tiếp tục cầu nguyện cho Cộng Đồng đang đau khổ của chúng con.

Trân trọng kính chào Đức Giám Mục Chủ Tịch trong tình yêu Chúa Kitô.

Giuse Trần Công Thiện.

Chủ Tịch.

Bản sao kính gửi:

Đức Tổng Giám Mục John May,
Chủ Tịch Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ.

ÂN NHÂN ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA

Phạm Thị Hà	\$ 15.00	1 vị ẩn danh ở Denver	\$ 20.00
1 vị ẩn danh ở Louisiana	\$150.00	Nguyễn Văn Huy	\$ 5.00
1 vị ẩn danh ở Campbell	35.00	Ông Hiệt	\$ 10.00
Ông Đỗ Văn Hiến (Monterey)	\$ 20.00	John Nguyễn	\$ 30.00
Bùi Định	\$ 5.00	1 vị ẩn danh	\$ 30.00
Nguyễn Trung	\$ 5.00	Ông bà Đàm	\$ 30.00
Trần Toàn	\$ 35.00	Nguyễn Quế	\$ 10.00
Nguyễn Thị Tâm	\$ 10.00	Bà Cự Cố	\$ 10.00
Nguyễn Mạnh Hùng	\$ 40.00	Trần Hùng	\$ 10.00
Quỳnh Vũ	\$ 50.00	Ông Cự Phụng	\$ 5.00
Bỏ chung	\$315.09	Bà Nguyễn Thị Tâm	10.00

TIN ĐẶC BIỆT

KẾT QUẢ VỤ ÁN LỊCH SỬ: CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM ĐƯỢC XỬ THẮNG

Như Việt Nam Nhật Báo đã loan tin trước đây, vụ án lịch sử đầu tiên trên thế giới trong Giáo Hội Công Giáo là Đức Giám Mục DuMaine đã đâm đơn kiện trục xuất Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam ra khỏi Trung Tâm Công Giáo, một cơ sở do chính Giáo Dân San Jose tậu mãi từ năm 1982.

Vụ án lịch sử này vì những lý do an ninh đặc biệt đã được di chuyển từ địa điểm của Tòa Thượng Thẩm San Jose sang Santa Clara ở số 1095 Homestead, Santa Clara, California dưới quyền đăng đường của Thẩm phán Robert Foley, một Thẩm Phán Công Giáo gốc người Ái Nhĩ Lan đã từng phục vụ chiến đấu tại Việt Nam trong thập niên 70.

Ngay từ 7 giờ sáng hàng ngàn giáo dân Việt đã có mặt tại Trung Tâm Công Giáo ở số 685 Singleton Road, San Jose và chia từng nhóm 300 người một để di chuyển về Tòa Án Santa Clara và đứng 8 giờ 30 sáng khi Luật Sư của CĐCGVN Alan May, Harold Sullivan, Rebecca Freeman tiến vào Tòa án thì hàng ngàn giáo dân Việt Nam tại đây đã vỗ tay rền vang.

Trong khi đó, hàng trăm Cảnh sát Santa Clara đã bố trí chung quanh khu vực Tòa án để đề phòng mọi bất trắc có thể xảy ra.

Cửa của phòng 23 nơi đăng đường vụ án lịch sử này vẫn đóng kín mít. Đúng 9 giờ Cảnh sát cho từng giáo dân một vào phòng xử sau khi đã dùng máy kiểm soát vũ khí.

Có 81 người được phép vào phòng xử và chỉ có 34 người có tên bị Tòa Giám Mục kiện lọt vào bên trong phòng xử và lý do thật giản dị, không còn một ghé trống nào. Hàng ngàn giáo dân, không vào được bên trong đứng lan từ lầu 1 xuống sảnh đường của Tòa án và tràn cả ra ngoài đường và tất cả mọi người đều lần hạt mân côi để cầu nguyện cho vụ án lịch sử.

9 giờ 10 phút Luật sư của nguyên cáo Đức Giám Mục DuMaine tiến ra ngồi ở bên bàn phía tay phải của Thẩm phán Robert Foley và 3 Luật sư của bị cáo CĐCGVN ngồi phía bên tay trái của phòng xử từ dưới nhìn lên.

9 giờ 15, Chánh án Robert Foley tiến ra phòng xử và vụ án bắt đầu đăng đường.

Người được nói đầu tiên là Luật sư Felice của Tòa Giám Mục. Ông nói: “Nhân danh thân chủ của tôi, Tòa Giám Mục là chủ nhân cơ sở ở số 685 Singleton Road. Chúng tôi yêu cầu ông Chánh Án Robert Foley chấp nhận cho sự yêu cầu của thân chủ chúng tôi để trục xuất những người Công Giáo Việt Nam đã chiếm cứ bất hợp pháp cơ sở này”.

Luật sư Alan May sau đó đã phản pháo như sau:

“Trung Tâm Công Giáo tọa lạc ở số 685 Singleton Road là do Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tìm kiếm và viết khế ước mua bán. Họ đã rửa xe, đã đi nhặt ớt và trái cây, vỏ lon bia và báo cũ, dành dụm từng đồng một để có được 75,000 đô la đặt cọc mua cơ sở này từ Giáo Hội Lutheran. Khế ước mua bán đầu tiên có những đoạn ghi nhận về việc Giáo Hội Lutheran đồng ý cho CĐCGVN khất lại một phần món nợ trong 5 năm nhưng cuối cùng Tòa Giám Mục San Jose đã cho CĐCGVN vay 265,000 với lãi suất 5.5% và trả hết nợ trong vòng 12 năm. Và có một điều trớ trêu trong lịch sử về luật địa ốc là con nợ đặt tiền mua cơ sở, gom góp tiền bạc chất chịu trả từng tháng một cho chủ nợ và sau 12 năm, chủ nợ sẽ là chủ nhân cơ sở địa ốc đó và con nợ sẽ đi ra với hai bàn tay trắng.

Chưa hết, những người Việt Nam đến đây tị nạn vì lý do chính trị, vì hai chữ tự do và công lý chứ không phải vì kinh tế. Bởi vậy, tại đây, họ muốn có một Giáo Xứ Thể Nhân để thờ phượng Thiên Chúa bằng ngôn ngữ của họ. Giáo Xứ Thể Nhân đó là hình ảnh của Giáo Hội Mẹ tại quê nhà mà những người tị nạn ở đây hy vọng rằng một ngày nào đó, khi Cộng Sản bạo tàn bị lật đổ, họ sẽ là những người trở về xây dựng lại quê hương và Giáo hội mẹ.

Đằng khác, hơn 8 tháng nay khi CĐCGVN chiếm giữ và sinh hoạt cơ sở này không một sự thiệt hại vật chất nào đã xảy ra. Những người Công giáo đang sinh hoạt nơi đó đã thực thi những chương trình xây dựng về văn hóa, xã hội và tôn

giáo thì lấy cứ sự gì mà Tòa Giám Mục lại muốn trục xuất những người dân ngay lành, thấp cổ bé miệng đó. Nếu họ có tội đối với vị Giám Mục của họ là họ đã dám làm những điều quá tốt đẹp và quá đạo đức mà thôi”.

Luật sư Felice, đại diện Đức Giám Mục DuMaine, đứng dậy phản đối Luật sư Alan May và thưa với quan toà:

“75,000 đô la mà CĐCGVN đã đặt cọc mua cơ sở này là tiền dâng cúng của giáo dân Việt Nam cho Tòa Giám Mục chứ không phải là tiền đặt cọc mua bán gì cả. Và Tòa Giám Mục San Jose đã ứng ra 340,000 để mua cơ sở và lẽ ra khi giáo dân phải trả và trả lại với 5.5% tiền lời chỉ là một sự thường tình mà thôi. Nhưng điều quan trọng chúng tôi muốn nói ở đây là số người thỉnh nguyện thành lập Giáo Xứ Thể Nhân chỉ là số ít và ủng hộ Toà Giám Mục mới là đa số.”

Luật sư Alan May:

“Ở đây là Tòa án, đa số hay thiểu số ủng hộ Tòa Giám Mục mọi người đều biết, công luận đều biết. Ai phải, ai quấy trong chốc lát nữa đây, Chánh án Robert Foley sẽ đại diện Công lý chắc chắn sẽ xét xử công minh cho những người tị nạn Việt Nam đau khổ cả một đời xây dựng quê hương và sự nghiệp giờ đây quá xa vời và mất hết. Đến đây họ đã khởi đầu từ con số không để xây dựng lại, xây dựng một Cộng Đồng vững mạnh, một Cộng Đồng hướng về tương lai nhưng không bao giờ bỏ quên quá khứ, một Cộng Đồng mà trong đó Trí Dục, Đức Dục, Thể Dục sẽ được đề cao với những phong tục tập quán cổ truyền tốt đẹp được lưu giữ.”

Luật sư Harold Sullivan II, đại diện cho 7 giáo dân: Trần Công Thiện, Trần An Bài, Nguyễn Văn Hiệt, Vũ Huỳnh Trưởng, Phạm Tiến, Nguyễn Trọng Cường và Hồ Quang Nhựt đã đứng dậy đưa ra những lý do làm xúc động phiên tòa:

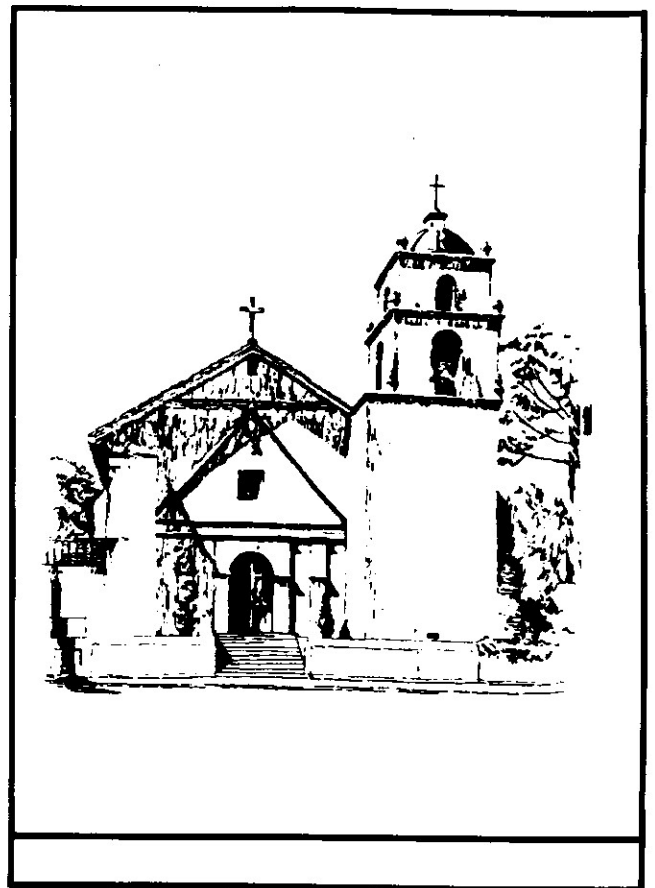
“Trung Tâm Công Giáo Việt Nam còn có tên là Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo là một cơ sở được người Công Giáo Việt Nam tận tụy từ 5 năm nay, nâng niu như một báu vật, một biểu tượng quê hương Việt Nam trên đất Mỹ. Hàng ngày, hàng đêm, hàng tuần, người Việt Nam đến đó không phải chỉ để cầu nguyện không thôi mà còn để trao đổi tin tức, an ủi, giúp đỡ lẫn nhau, học hỏi hướng về tương lai. Họ đã đấu tranh không ngừng, đấu tranh suốt 12 năm nay kể từ khi bỏ nước ra đi vì Cộng Sản tham tàn và ngày hôm nay họ đã có được cái cơ sở biểu tượng cho quê hương họ. Thế nhưng ở đây, Tòa Giám Mục đã muốn xô đẩy họ ra khỏi cái cơ sở mà họ đã xây dựng bằng

mồ hôi và nước mắt, bằng sự kiên nhẫn và tinh thần phấn đấu. Họ sẽ đau khổ đến mức nào nếu người ta quên đi tiếng nói của lương tâm, của bác ái và sự công bằng.”

Luật sư William Felice đã trình bày những lời lẽ sau cùng về sự yêu cầu Thẩm phán Robert Foley quyết định tuyên án trục xuất những người Công Giáo V.N. ra khỏi Trung Tâm Họ Đạo, một cơ sở mà Tòa Giám Mục tin rằng là chủ quyền.

9 giờ 47, Chánh án Robert Foley tuyên án: “Xét rằng những lời yêu cầu của Tòa Giám Mục về việc trục xuất những người Công giáo VN ra khỏi Trung Tâm Công Giáo là không cần thiết nên tôi quyết định bác bỏ những lời yêu cầu này và những người Công Giáo VN đang sinh hoạt tại đây được quyền tiếp tục theo luật định”.

Giáo dân Việt Nam sau đó đã tràn ra trước Tòa án Santa Clara hát vang bài: Mẹ ơi đoái thương xem nước Việt Nam. Và sau đó, giáo dân đã công kênh hai luật sư Alan May, Harold Sullivan và ông Trần Công Thiện trong niềm hân hoan vui mừng.

THẦN HỌC TRANH ĐẤU

(Theology of Struggle)

HỒ SINH GIANG TỬ

(tiếp theo)

TRANH ĐẤU CHỐNG LẠM QUYỀN.

Một hình thức sai lạc khác của quyền bính đó là lạm dụng quyền hành cũng gọi là vượt quyền (exces of power). Hành động lạm quyền được hiểu như một hành động của một giới chức nào đó đã đi vượt ra ngoài lần mức quyền hạn mà luật ấn định cho chức vụ đó. Hành động lạm quyền thường xảy ra trong xã hội con người. Con người vốn kiêu kỳ và ai cũng muốn trở thành thượng đế của kẻ khác. Cái tham vọng từ khởi nguyên có trong lòng Adam Eva vẫn là cái thèm khát nằm ăn sâu vào huyết quản tổ tông con người nên Satan mới đánh đúng huyết điểm:

— Nếu chị ăn trái này, chị sẽ bằng Thiên Chúa đấy nhé! (Gen. 3, 1-7).

Và cái tham vọng quyền hành đẩy đưa con người trần át kẻ dưới xâm lấn người trên. Câu truyện San Jose, ĐGM DuMaine đã lạm dụng quyền hành trong phương diện nào? Trước khi đi vào trường hợp đặc thù, mời quý vị nhìn vào những sự kiện lớn hơn trong Hội Thánh để có được một quan điểm đúng vào bao quát.

Người Công Giáo chúng ta vẫn tin tưởng rằng Giáo Hội xây dựng trên Thánh Phêrô là nền tảng chân lý và quyền uy, đã thường dùng lời tuyên bố sau đây của Chúa Giêsu làm nguyên tắc bất di bất dịch:

“Chúa Giêsu nói với ông (Phêrô): Simon Congiona, người có phúc: vì không phải thịt máu đã mạc khải cho ngươi, mà là cha Ta, Đấng Ngự trên trời! Và Ta, Ta bảo ngươi: Ngươi là Đá và trên Đá ấy, Ta sẽ xây Hội Thánh của Ta và quyền hỏa ngục sẽ không thắng nổi. Ta sẽ trao cho ngươi chìa khóa nước trời, và điều gì dưới đất ngươi cầm buộc, thì cũng sẽ bị cầm buộc trên trời, và điều gì dưới đất ngươi tháo gỡ thì cũng được tháo cởi trên trời”. (Mt 16, 17-19).

Với đoạn văn này học thuyết quyền bính theo chiều hướng quân chủ được áp dụng vào hệ thống tổ chức một cách khá khít khao. Mọi quyền bính tập trung vào Đức Giáo Hoàng đại diện Chúa ở Cõi trần này, rồi Đức Giáo Hoàng ủy quyền cho các Giám Mục điều hành dân Chúa ở từng địa phương và các linh mục chia xẻ cùng một quyền bính ấy để chăm lo cộng đoàn thờ phượng. Hệ thức ấy khác nào đi từ hoàng đế được hiểu như thiên tử (con của trời) sai xuống trị dân. Dưới Vua thì có quan, dưới quan có huyện dưới huyện có làng xã.

Quan niệm ấy rất thích hợp với Hoàng Đế Constantin là người đã trong thấy hiện cây thập tự trên nền trời và tâm niệm rằng cứ dấu hiệu ấy người sẽ thắng trận (in leoc vincit). Hoàng đế như cặp bài trùng với Giáo Hoàng một bên có tính cách xã hội, nhân thế, vật chất, một bên có tính cách thiêng liêng, thiên giới, siêu việt nên Giáo Hoàng tuyên bố tín điều và Hoàng đế bắt mọi người đều tin như vậy. Nhưng lịch sử đã nhiều lần chứng minh ngược rằng Hoàng đế tin theo tà đạo và ép Giáo Hoàng phải từ bỏ chân đạo để theo tà phái (xem trường hợp giáo hoàng Liberio bị ép ký bản văn theo tà đạo dưới lưỡi gươm của Hoàng đế).

Cùng một lúc thừa thắng xông lên, Constantin muốn làm bá chủ hoàn cầu đã đặt tên cho tôn giáo mới ông ta theo là “công giáo”. Chữ “Catholic” mà dịch là “công giáo” thì cũng phải nhận rằng hơi quá đáng. Công là công cộng, giáo là tôn giáo. Công cộng hiểu được thuộc của chung mọi người hay là mọi người thuộc chung về một tổ chức như thấy trong chữ công chúng. Vì cái nghĩa đa diện của chữ công mà có một thời dưới trào Tổng thống Ngô Đình Diệm đã tràn lan nguồn dư luận rằng: Công giáo muốn đạo họ là chung cho mọi người và mọi người phải chung một đạo, nói khác đi Công giáo phải là quốc giáo. Công giáo là danh

hiệu mới của quốc giáo, ta phải chống họ vì mộng đồ của họ là diệt trừ Phật giáo.

Tự nguyên, chữ Catholic bắt nguồn từ tiếng Hy Lạp có nghĩa Universal ta dịch là toàn cầu, mang âm vang lời Chúa Giêsu tuyên bố: “Chúng con sẽ nhận lấy Thánh Thần và các con sẽ làm nhân chứng cho ta tại Jerusalem, Giudea đến Samaria và tận cùng trái đất”.

Tinh từ Catholic này được Thánh Ignatio (chết 107) xử dụng đầu tiên trong thư gửi giáo đoàn Smyrna “Nơi đâu có Giám Mục thì đấy là dân Chúa cũng như nơi đâu có Chúa Kitô thì đấy là giáo hội toàn cầu. (Smyr. VIII, 2)”.

Hoàng đế Constantin rất thích chữ “toàn cầu” (catholic) để phát dương thanh thế, mở mang bờ cõi như Thiên Mệnh trao cho nhiệm vụ coi sóc toàn thể chúng sinh. Và ta thấy giáo hội “Công giáo” đã mang tâm thức sinh hoạt theo lẽ lối xã hội chính trị quân chủ (monarchy) từ thời đó.

Ngược lại anh em cải cách giáo (thệ phẫn, tin lành) đã căn cứ vào Thư thánh Phaolô gửi giáo đoàn Ephêsô đoạn 2 câu 19:

“Ấy vậy anh em không còn là người xa lạ, là khách ngụ cư mà là những người đồng hương với các thánh, và là người nhà của Thiên Chúa được xây dựng trên nền móng là **các thánh tông đồ và tiên tri mà Đỉnh góc là chính Đức Kitô Giêsu**”.

Căn cứ trên đoạn văn này và Thư Thánh Phêrô:

“Còn anh em, dòng giống được lựa chọn hàng tri tế hoàng vương, nước thánh thiện, dân được chọn làm sở hữu ngõ hầu anh em loan truyền các huân công của Đấng đã gọi anh em từ tối tăm vào ánh sáng huyền diệu của Người”.

Thế nên tinh thần sinh hoạt dân chủ (democratic) trong các cộng đoàn thờ phượng của các anh em Cải Cách Giáo đã phát triển mạnh mẽ trong 5 thế kỷ vừa qua và trở thành một dấu hiệu của thời đại khiến cho Công đồng Vatican II phải hồi tâm suy tưởng lại lời của Sách Thánh: “Nếu không có ơn Chúa thử dù kêu một tiếng Abba! Cha ơi cũng không làm được”. Vậy thì bao công trình xây dựng của các anh em Cải Cách Giáo mang một ý nghĩa gì? Phải chăng bên cạnh truyền thống của Phêrô, còn có truyền thống của Phaolô, Gioan, Tãđêo... Và quyền bính đã đến theo lẽ lối quân chủ hay dân chủ hay cả hai?

Nhưng nếu các nhà giáo hội hiểu được Thư Thánh Phaolô gửi giáo đoàn Corinthô đoạn 3 câu II:

“Chiếu theo ơn Thiên Chúa ban cho tôi, ví thế

kiến trúc gia thành thạo, tôi đã đặt nền móng, còn kẻ khác xây lên trên. Nhưng mỗi người hãy coi chừng mình xây làm sao? Vì nền móng, thì không ai có thể đặt cái khác ngoài **nền móng đã đặt rồi tức là Đức Giêsu Kitô**”.

Theo đó thì, Chúa Giêsu vừa là nền tảng cũng là đá đỉnh chóp; là sự khởi thủy để xây một tòa nhà (tức nền tảng) và cũng là viên đá chót đặt vào cho toàn thể tòa nhà khỏi bị sụp đổ (tức đỉnh nóc). Nghĩa là Chúa Giêsu là alpha và omega của Chính Hội Thánh người thiết lập và chính Ngài là Hội Thánh nguyên thủy qua diễn trình của Thánh Phaolô gửi giáo đoàn (Hipri đoạn 4, câu 15 đoạn 5, 10).

“Quả thực, Thượng tế ta có không phải là người không thể cảm thông với nỗi yếu hèn của ta, song là đấng đã dãi dầu thử thách, muôn sự đều tương trợ, trừ phi là tội. Vậy ta hãy dạn dĩ tiến lại gần ngài ân sủng hồng được đáp cứu đúng thời.”

“Vi dụng mọi Thượng Đế lấy giữa loài người thì được đặt lo việc Thiên Chúa thay cho loài người để tiến dâng lễ vật và hy sinh tạ tội, Ngài có thể chạnh thương những kẻ u mê lầm lạc, vì chính Ngài cũng lâm phải yếu đuối tư bề. Và vì yếu đuối, thì cũng như cho dân, Ngài phải dâng để đền tội cho mình. Và vinh dự ấy, không ai lấy được cho mình, nhưng phải là kẻ được Thiên Chúa kêu gọi cũng một thể như Aaron.

“Thì cũng vậy, Đức Kitô đã không tôn mình làm Thượng Tế, nhưng Đấng đã nói cùng Ngài: Người là con Ta, chính Ta hôm nay Ta đã sinh ra Người, thì chiếu theo lời khác nữa, lại phán: Người là tư tế đời đời trong dòng Melkisedek.

“Vào những ngày còn **trong thân xác, Ngài đã dâng lên** cho Đấng có thể cứu Ngài khỏi chết, những lời cầu xin khẩn nguyện với lớn tiếng kêu van cùng nước mắt, và Ngài đã được nhận lời thoát khỏi sợ hãi. Dầu là Con, Ngài đã phải đau khổ dãi dầu, mà học cho biết vâng phục. Và một khi đã hoàn thành, Ngài đã nên nguyên nhân cứu rỗi đời đời cho những ai vâng phục Ngài, được tuyên dương cho bởi Thiên Chúa, là Thượng tế theo dòng Melkisedek.

Đoạn văn trên rất quan trọng cho sự chứng minh Chúa Giêsu là chính Hội Thánh và từ lúc mang thân xác con người, Ngài khởi sự làm công việc thờ phượng cho Chúa Cha qua thân xác Ngài. Công việc thờ phượng công cộng là chính Đền Thờ và sự rao giảng của Ngài chính là hoành dương đạo pháp, kết nạp đệ tử và hoàn tất nhiệm

vụ cứu độ.

Khi đặt nguyên lý: Giáo Hội là Chúa Giêsu như nền tảng, đỉnh góc rồi thì tất cả những ai đã lãnh nhận phép rửa tuyên xưng vào danh hiệu Giêsu để được cứu độ đều có phần vụ riêng của mình, ai lo việc nấy theo Thánh Thần phân công cho họ. Bản văn phân công này được Thánh Phaolô ghi chép cẩn thận.

“Đặc sủng chia làm nhiều nhưng cũng một Thánh Thần. Mục vụ chia làm nhiều, nhưng cũng là một Chúa. Kỳ công chia làm nhiều, nhưng cũng là một Thiên Chúa, Đấng ra uy làm nên mọi sự nơi mọi người. Thánh Thần hiển thị như vậy được ban xuống cho mỗi người để mưu ích lợi chung. Người thì được Thánh Thần ban cho lời khôn ngoan, kẻ khác được lời trí trí, thể theo cũng một Thánh Thần. Kẻ thì được lòng tin trong cùng một Thánh Thần, người lại được những đặc ân chữa bệnh tật

trong cũng một Thánh Thần; người lại được những đặc ân chữa bệnh tật trong cũng một Thánh Thần độc nhất. Người thì được những kỳ công phép lạ; kẻ khác được ơn tiên tri; kẻ khác nữa lại được ơn biên phân các loại thần thức: người thì được cái thứ ngôn ngữ; kẻ lại được ơn diễn giải các ngôn ngữ. Hết mọi điều ấy, cũng một Thánh Thần độc nhất ra uy làm nên, phân chia cho mỗi người mỗi cách như Ngài muốn” (I Cor. 12, 4-11).

Thế rồi Thánh Phaolô đã đưa ra một lời tóm tắt:

“Thiên Chúa đã đặt trong Hội Thánh: trước tiên là các tông đồ, thứ đến là các tiên tri; ba là tấn sĩ, các phép lạ, rồi các đặc sủng chữa bệnh, các việc từ thiện và quản trị các loại ngôn ngữ” (I Cor 12, 28).

Nếu ta có được một hình dung như vậy về Hội Thánh Chúa Giêsu thiết lập thì hệ thống quyền bính không thể theo hệ cấp quân chủ mà cũng chẳng theo tiến ủy dân chủ nhưng đúng thực ra theo tôn chỉ thần chủ.

(còn tiếp)

THÔNG CÁO NHỜ CẬY ĐĂNG

Kg. Ban Biên Tập Tuần Báo Chính Nghĩa.

Hội tương tế rất đau buồn thông báo đến quý Hội Viên trong Hội biết **Cụ Agatha Nguyễn Thị Hậu** hưởng thọ 74 tuổi, là Hội viên chánh thức của Hội vừa tạ thế ngày 28-3-87 tại San Jose. Thi hài Cụ hiện đang quản tại Nhà Quản Mission Chapel of Roncadore Alameda, 600 S. Second Sheet và sẽ rước về nhà thờ St. Lucy's Church Campbell hồi 9:30 am ngày 1 tháng 4, 1987 làm lễ cùng an táng tại nghĩa trang Los Gatos Mimorial Park, San Jose.

Hội tương tế đã đến viếng xác, cầu nguyện lúc 20:00 pm ngày 31-3-87 cùng phân ưu với gia đình cùng tham dự các lễ nghi và tiễn đưa Cụ đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Vì trong thời kỳ rất khó khăn, khẩn cấp nên Ủy Ban Quản Trị Hội đã quyết định tạm thời trích ra một nửa số tiền để phúng điếu và sẽ thanh toán sau khi thu được, nên kính xin quý Hội viên đóng tiền gấp cho ông thủ quỹ Hội để bồi hoàn số tiền ứng trước.

Nay Kính Báo,

Hội Trưởng Hội Tương Tế

KHI THẾ QUYỀN THAY THẾ THẦN QUYỀN

(Bài quan điểm này được viết khi vụ án
DGM DuMaine kiện giáo dân chưa được đăng đường và xét xử)

Lúc 11 giờ 12 phút sáng ngày thứ năm 5/3/87 tại Trung Tâm St. Joseph, Los Altos, California, giới truyền thông đã ngỡ ngàng khi chính Đức Giám Mục DuMaine đã thốt ra từ cửa miệng của Ngài là Ngài quyết định sẽ kiện tụng những giáo dân của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, Ban Chấp Hành cũng như Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý Hòa Bình. Hành động kiện tụng của Ngài để trục xuất những giáo dân Việt Nam ra khỏi Nhà Thờ, một cơ sở mà giáo dân Công Giáo tại đây đã dùng để sinh hoạt tôn giáo, văn hóa và xã hội suốt 5 năm nay và cũng chính họ đã tậu mả bằng tiền bạc và mồ hôi nước mắt của họ. Nhiều giới quan sát đã ngạc nhiên trước thái độ lạ lùng và nghịch thường của một vị chủ chăn tại một địa phận. Có người thì bảo Đức Giám Mục đã quyết định như vậy vì không còn con đường nào khác để chọn lựa.

— Có người thì bảo Đức Giám Mục DuMaine đã không còn một con đường nào khác để chọn lựa.

— Có người thì bảo Đức Giám Mục đã bị bao vây bởi Linh Mục Tổng Quản Sullivan cùng cố vấn đoàn thiếu khôn ngoan.

— Có người thì bảo Đức Giám Mục DuMaine đã thiếu kiên nhẫn, quá nóng nảy, và nông cạn nên mới quyết định thiếu khôn ngoan như thế này.

Ở đây chúng tôi sẽ không bàn hay suy diễn về những dự đoán của các giới quan sát mà chúng tôi chỉ muốn trình bày một sự kiện có thật, một biến cố trong lịch sử giáo hội Công Giáo khi một vị Giám Mục đi kiện con chiên của mình. Khi một vị Giám Mục không còn tin tưởng ở THẦN QUYỀN nữa, không còn tin tưởng ở sức mạnh của lời cầu nguyện, của thánh lễ hòa giải, của câu kinh tiếng hát để ca ngợi Thiên Chúa và nhờ Ngài cầu bào cho ơn sáng suốt để hướng dẫn đàn chiên.

Thật vậy, cứ nghe lời thở than của Đức Giám Mục DuMaine trong cuộc họp báo ngày 5/3/87, cứ nghe lời trần tình với ký giả là ngài mất hết can đảm, nghị lực và sự kiên nhẫn để giải quyết những khó khăn tại giáo phận do ngài cai quản.

Nếu những lời trần tình trên đây xuất phát từ một người bình thường, người ta có thể hiểu được cũng như tha thứ một cách dễ dàng nhưng những lời đó lại xuất phát từ chính vị chủ chăn của một địa phận thì người ta không hiểu nổi và nếu có hiểu thì người ta chỉ hiểu là Đức Giám Mục DuMaine khả kính sau 8 tháng dài ngồi yên một chỗ không chịu giải quyết những nguyện vọng của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam và nghĩ rằng với thời gian những nguyện vọng đó sẽ tan biến đi nhưng ngờ đâu, nguyện vọng chẳng những không tan biến đi mà còn có dấu hiệu trường tồn một cách vững mạnh. Và từ đó, Đức Giám Mục DuMaine đã nhức đầu, đã ấm lạnh con tim và não bộ, không còn tỉnh táo để có những quyết định khôn ngoan trong cơn sốt của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo.

12 ngày sau cuộc họp báo lịch sử tại Los Altos, giấy tờ kiện tụng của Đức Giám Mục DuMaine bắt đầu được chuyển đến các thành viên của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose và cũng bắt đầu từ giây phút đó, người ta biết một cách chắc chắn rằng Đức Giám Mục DuMaine của Địa Phận San Jose đã rời bỏ cây gậy chăn chiên, chiếc mũ uy quyền mà đã một lần ngài được chính vị Đại Diện của Chúa Kitô nơi trần thế ban cho và cũng từ giây phút đó, giáo hội Công Giáo trên khắp hoàn vũ đã nhận hung tin này như cả một nỗi ê chề và buồn tủi nhất của một Giáo Hội mang danh là Bác Ái và Tình Thương.

Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô Đệ Nhị đã nhận được đầy đủ văn kiện tụng của Đức Giám Mục DuMaine do chính Ban Chấp Hành gửi hỏa tốc sang Tòa Thánh vào ngày thứ ba 24/3/87.

Đức Thánh Cha đã sống sờ trong cái sống sờ của một người Cha Chí Thánh khi nhìn thấy đàn chiên ty nạn Việt Nam của giáo hội bị một người chăn chiên ở San Jose đánh cho tan nát, đem chiên đi kiện tụng và tìm cách xô đuổi đàn chiên ra khỏi hang ấm của Giáo Hội.

Đức Thánh Cha đã đau đớn trong cái đau đớn

tận cùng của một người Cha Chí Thánh khi nhìn thấy những con chiến ty nạn Việt Nam bé nhỏ đang bị hiếp đáp, dày vò, đang bị phan thây xẻ thịt về vật chất cũng như tinh thần.

Đức Thánh Cha đã ghen ngào trong cái ghen ngào của một người Cha Chí Thánh khi nhìn thấy kẻ chần chừ mà mình đã tin nhiệm đã tin tưởng giờ đây lại mất niềm tin, niềm tin nơi Thần Quyền nơi Thiên Chúa toàn năng và lại đi dựa vào Thế Quyền, nơi Tòa án trần tục.

Nếu năm 1986 biến cố Đức Tổng Giám Mục Hunthausen của Seattle, Washington đã là một vết đen cho giáo hội của năm đó thì biến cố Đức Giám Mục DuMaine của San Jose, California đem đàn chiến ty nạn Việt Nam ra Tòa án Thượng Thẩm của tiểu bang California tại quận hạt Santa Clara kiện tụng thì là 1 biến cố của giáo hội cho năm 1987.

Nếu giới truyền thông Hoa Kỳ tặng cho Đức Giám Mục DuMaine một danh hiệu để đời: “Đức Giám Mục của Tòa Án” thì quả thật bằng cấp Tiến sĩ Truyền thông của Ngài đã đưa Ngài bay bổng quá xa, quá tầm với của Tòa Thánh La Mã, quá lòng yêu thương của Thiên Chúa từ nhân.

THẠCH VŨ

Chuyện Khó Tin, Nhưng Có Thật

Ngày thứ sáu 27-3-87 Bà Hương lên gặp “sô sô guốc co” là Sơ Ngọc, một nữ tu bệnh vực Đức Giám Mục DuMaine trong chính sách đồng hóa giáo dân Việt Nam tại San Jose vào giáo xứ Mỹ địa phương. Bà Hương bị chứng nhức đầu, có hẹn gặp Sơ Ngọc là người cố vấn tâm thần của Bà.

Trong buổi gặp gỡ, thay vì tìm cách an ủi, chỉ bảo thân chủ những điều cần thiết, Sơ Ngọc lại nặng nề yêu cầu Bà Hương phải từ bỏ “phe” Chính Nghĩa, trở về bệnh vực Đức Cha. Ngược lại, Bà Hương lại một mực từ chối. Cuối cùng, Sơ Ngọc đã lợi dụng địa vị là một cố vấn tâm thần cho Bà Hương, gọi điện thoại khẩn cấp một xe ambulance với lời yêu cầu: “Đến chở một thân chủ bị điên đi nhà thương”. 5 phút sau, xe ambulance đến, dĩ nhiên cũng có cả xe Cảnh Sát đến nữa. Bà Hương bị còng và được đưa đi nhà thương điên với tình trạng khẩn cấp. Tại đây, Bác Sĩ phụ trách đã hỏi cung Bà Hương để tìm hiểu đương sự đã và đang ở độ điên nào. Bà Hương chẳng những không điên mà còn có vẻ tỉnh táo hơn cả Bác Sĩ chẩn bệnh nữa. Vì thế, Bác Sĩ phụ trách đã quyết định cho Bà về nhà, với điều kiện phải có người đến chở, để tránh trách nhiệm khi ký nhận “bệnh nhân”.

Bà Hương đã khóc ròng rã gần một ngày trời, suốt thời gian bị cầm giữ tại nhà thương điên. Tối đó, Bà lại lần mò đến hộp thư long lệ hàng đêm tại Trung Tâm Họ Đạo với hai mắt sưng húp và đỏ ngầu vì khóc quá nhiều. Mọi người vỗ tay mừng cho Bà mà ngao ngán cho thể thái nhân tình.

Chuyện khó tin, nhưng có thật. Dưới ánh mặt trời, chẳng có chuyện gì là lạ cả.

Phóng viên
Tuần Báo Chính Nghĩa

• Giáo dân đồn rằng từ ngày Đức Giám Mục DuMaine về San Jose năm 1981 đến ngày LM Lưu Đình Dương được cử làm Chính Xứ vào giữa năm 1986, Cha Tịnh nhận được vào khoảng 60 bức thư nặc danh. Cha bị vu khống nhiều nhất là vấn đề tiền bạc. Điều này chứng tỏ rằng tác giả những thư rơi đó rất ham tiền nhưng lại không rõ một sự thật là Cha Tịnh không nắm tiền bạc của Họ Đạo mà vấn đề tài chánh nằm trọn trong tay Cha Phó Đĩnh. Ai có lui tới với Cha Tịnh mới thấy nếp sống đơn sơ và khổ hạnh của Ngài.

- Giáo dân đồn rằng trong những năm phôi thai của Cộng đồng Cha Tịnh đã vay nợ riêng để lo việc chung. Năm 1980, Ngài bỗng nhiên nhận được một ngân phiếu 10 ngàn mỹ kim của Viện Đại Học Bonn, Tây Đức, trả tiền phụ trội mà Ngài đã làm trong phòng thí nghiệm, suốt thời gian Ngài phục vụ tại đây. Số tiền này đến đúng lúc chủ nợ định làm khó để Ngài. Đó là một trong những lý do Ngài rất tin tưởng vào việc Thiên Chúa quan phòng.

- Giáo dân đồn rằng vào khoảng tháng 4, 86, một lá thư nặc danh có ký bút hiệu được gửi đi cho tất cả các Linh Mục Việt nam trên toàn quốc, tố cáo Cha Tịnh ra tiền và dùng phương tiện của Họ Đạo NVCTTĐ để xuất bản Nguyệt San Công Giáo Thời Luận, một tờ báo phản đạo. Cả Đức Giám Mục DuMaine cũng tin lời vu khống này và đã hạch hỏi Cha Tịnh. Sự thật như thế nào bà con nên điện thoại hỏi LS Trương Tiến Đạt thì rõ. Dường như LS đạt rất hận Cha Tịnh vì Ngài từ chối không cộng tác dưới bất cứ hình thức nào.

- Giáo dân đồn rằng gần đây có thư nặc danh cho rằng Cha Tịnh đang lảng vảng tại San Jose để điều khiển cuộc tranh đấu của giáo dân. Có lẽ tác giả của nó chưa bao giờ sinh hoạt với Cộng đồng Công giáo. Nếu có, họ phải biết thái độ của Cha Tịnh đối với vấn đề tranh đấu. Ngài không bao giờ chấp nhận. Năm 1985, khi giáo dân căng biểu ngữ trước nhà thờ Chính Tòa. Ngài đã tự động đến “đẹp biểu tình” để giữ uy tín cho Đức Giám Mục và bị mang

tiếng là đâm sau lưng chiến sĩ. Nói Cha Tịnh là nguyên nhân của cuộc tranh đấu là lập luận theo kiểu con vẹt, nhắm mắt nói càn. Vì nghe lời Cha Tịnh giáo dân đã cố gắng tự chế nhưng khi Ngài đi rồi, lời khuyên của Ngài trở nên vô hiệu và không kèm hãm nổi lòng dân.

- Giáo dân đồn rằng sau khi hay tin vụ Đức Giám Mục kiện trục xuất giáo dân sẽ được phân xử tại một địa điểm mới: Tòa Sơ Thẩm Santa Clara và vị thẩm phán cầm cân công lý sẽ là Robert Foley, nhóm ủng hộ Đòa Giám Mục liêng cá: 10 ăn một! Chắc chắn giáo dân “trâu đánh” sẽ thua tàn, thua mệt. Họ vững tin như vậy là vì Tòa Giám Mục vận động được việc thay đổi thẩm phán vào giờ chót. Ông này là một người Công giáo, cùng nguồn Ái Nhĩ Lan như Tổng Quản Sullivan. Như vậy, Đức Giám Mục DuMaine thắng kiện là cái chắc. Tuy nhiên, giáo dân vững tin vào sức mạnh của lời cầu nguyện. Trước ngày ra hầu tòa cũng như trong giờ tòa xử, họ tập họp nhau lại để đọc kinh. Một phép lạ đã xảy ra. Tòa phán quyết vào lúc 10 giờ 30 sáng thứ sáu, 3 tháng 4, 87: Bác đơn xin trục xuất giáo dân ra khỏi Họ Đạo của Tòa Giám Mục. Bây giờ giáo dân mới thấy lời khuyên của Cha Tịnh là hữu lý: “Anh Chị Em đừng nghĩ Chúa quên chúng ta, Chúa thấy hết mọi sự, mọi hình thức bất công mà Họ Đạo phải gánh chịu, và Ngài sẽ làm cho mọi người thấy quyền năng của Ngài.” Mong rằng những kẻ lăm lặc sẽ sáng mắt và đừng tiếp tục gây khó khăn cho Cộng đồng Dân Chúa.

TIN VỀ VỤ GM DUMAINE KIÊN GIÁO DÂN THAY ĐỔI THẨM PHÁN - ĐỔI ĐỊA ĐIỂM XỬ

TRÍCH VIỆT NAM NHẬT BÁO

SAN JOSE (KA) - Như Việt Nam Nhật Báo đã loan tin trước đây, vụ án Giám Mục DuMaine kiện trục xuất Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam ra khỏi Trung Tâm Công Giáo ở số 685 Singleton, một cơ sở do Giáo Dân Việt Nam đóng góp và tậu mãi, sẽ được đăng đường lúc 9 giờ sáng ngày thứ sáu 3-4-87 tại Tòa Thượng Thẩm, số 191 đường số Một dưới quyền xét xử của thẩm phán Conrad L. Rushing.

Tuy nhiên, vì những lý do đặc biệt vào giờ chót, tòa Thượng Thẩm Tiểu Bang California thuộc quận hạt Santa Clara đã mượn một phòng xử của Tòa Sơ Thẩm của Thành phố Santa Clara tọa lạc ở số 1095 Homestead (giữa đường Monroe và đường Lafayette) để xử vụ kiện này và phiên xử cũng sẽ được vị Thẩm phán mới là Robert Foley, một người Mỹ công giáo gốc Ái Nhĩ Lan thay vị thẩm phán Courad L. Rushing như trước đây.

Đặc phái viên của Việt Nam Nhật Báo khi tiếp xúc với nữ luật sư Rebecca Freeman, một trong bốn Luật Sư biện hộ cho cộng đồng công giáo Việt Nam trong vụ án hi hữu này về quan điểm của bà khi Tòa thượng thẩm thay đổi thẩm phán mới.

Luật sư Freeman tuyên bố :

“Chúng tôi có thể yêu cầu tòa chỉ định một thẩm phán khác vì khi xét thấy có thể có những dấu hiệu khó khăn cho sự đăng đường của một Thẩm phán có thể gây trở ngại cho việc xét xử một cách công bằng. Bất cứ một đương tụng nào cũng có quyền yêu cầu như vậy theo Hiến Pháp Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ”.

Được biết bốn luật sư đại diện Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam để đối đầu với Luật sư Felice của Tòa Giám Mục San Jose là : Alan May, Harold Sullivan II, F. Daniel và nữ luật sư Rebecca Freeman.

Khi tiếp xúc với Cộng Đồng Công Giáo về nguồn tin sẽ có biểu tình vào ngày xử án, Phát ngôn viên của cộng đồng Công Giáo, tiến sĩ Trần An Bai đã trả lời cho Đặc Phái Viên Việt Nam Nhật Báo như sau : “Cộng đồng Công Giáo chúng tôi không hề có chủ trương biểu tình trong ngày xử án. Chỉ có một điều vì Đức Giám Mục kiện đòi trục xuất Cộng Đồng chúng tôi nên tất cả những người trong Cộng Đồng chúng tôi, hôm xử án, nếu không phải bận bịu về công an việc làm hay đi học thì sẽ đến tham dự để chia sẻ những đắng cay mà đàn chiến sĩ nạn chúng tôi đã phải lãnh chịu khi vị Chủ Chán của chúng tôi kiện chúng tôi. Và theo như lời kêu gọi của Ban Chấp Hành thì tất cả các giáo dân sẽ tập trung tại Trung Tâm Công Giáo lúc 8 giờ sáng thứ sáu 3-4-87 để rồi sẽ cùng nhau đi hầu Tòa”.

GIAO DÂN VIỆT NAM TUÂN HÀNH CẦU NGUYỆN QUANH NHÀ THỜ CHÍNH TÒA HÔM CHỦ NHẬT

TRÍCH VIẾT NAM NHẬT BÁO

SAN JOSE (KA) - Khoảng 1.000 giáo dân Việt Nam sau khi dự thánh lễ sáng Chủ nhật xong đã tập hợp trước nhà thờ Chính Tòa, số 389 East Santa Clara St., San Jose lúc 11 giờ sáng để khởi đầu cuộc tuần hành cầu nguyện đặc biệt cho đức Giám Mục DuMaine sau khi ngài quyết định kiện để trục xuất giáo dân Việt Nam ra khỏi Trung Tâm Công Giáo Việt Nam mà do chính họ đã bỏ tiền ra mua vào năm 1982.

Cuộc tuần hành cầu nguyện đã khởi đầu từ đường Santa Clara chuyển sang đường số 9 bọc sang đường Julian và về lại đường số 8. Trong suốt cuộc tuần hành, giáo dân Việt Nam đã đọc 50 kinh xin Chúa Thánh Linh soi sáng cho vị Chủ Chăn được nhìn thấy những giáo dân Việt Nam trung tín với những nguyện vọng chân thành cũng như vị ích lợi của phần rỗi linh hồn của hàng ngàn người và thanh danh của Giáo

Hội Công Giáo mà hãy xét lại và đình chỉ việc dùng luật đời để trục xuất giáo dân Việt Nam ra khỏi Trung Tâm họ đạo.

Được biết vào sáng ngày thứ sáu tới đây 3-4-87, ngoài 49 người có tên trong danh sách Tòa Giám Mục đứng đơn thưa, Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam với hàng ngàn giáo dân sẽ tụ nguyện ra trước tòa để san sẻ những đắng cay và khổ cực mà những người trong ban lãnh đạo đã gánh chịu.

Cuộc tuần hành cầu nguyện kết thúc đã không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. (KA)

HÍ TRƯỜNG

□ Thăng Hà

NGUY HIỂM HƠN CỘNG SẢN

Mấy hôm nay Hê được đọc vài mẩu truyện đơn ... già Việt cộng ngây ngô tức cười. Một tờ cơ lẻ là đề nghị nói rằng chúng tôi, cộng sản Việt Nam rất lấy làm khoái chỉ khi thấy đồng bào Công Giáo ở San Jose đã ... nổi lên chống giáo quyền đế quốc, thực dân, phong kiến của ông cha DuMaine. Đảng ta và nhà nước ta nhân dịp này kêu gọi mọi giới đồng bào không phân biệt lương giáo hãy vùng lên đập đổ ách thống trị của ... giáo quyền và ... bao quyền.

Trong một truyện đơn ... già Việt cộng khác, các chuyên viên nhai vắn vè của cán bộ đã nặn mũi mới được vai câu lô bịch khác như ca ngợi các đồng chí Thiện, đồng chí Bài, khen anh linh mục Tịnh đã vùng lên chiến đấu anh dũng ... khỏi hài nhất cơ lẻ là đoạn các bố đi đẹp râu Adidas, Nike đạp xe Ford, Nissan, ăn bánh đức Hamburger đã lôi Việt Nam Nhật Báo ra tuyên dương công trạng là đã dùng ngòi bút nhọn của mình đâm vào móng đế quốc Mỹ!

Ô hô! Khỏi phải có lời bàn Mao Tôn Cương cũng biết ngay rằng cái lũ ma đầu già Việt cộng này là đũa nào rồi!

Tuy nhiên, không phải cái trò lô bịch, ngây ngô kho người này lại không gạt

gạt hái được mục đích thành công của nó. Thứ nhất, nó đã có tác dụng khiến cho bà con được một trận cười vô bụng. Nó ví như một ... anh hề (anh chứ không phải thằng) nhai giọng nói của người này người khác mà lại nhai không tới. Giả như có đũa Việt cộng nào chui nhui ở đây thì nó cũng được một phen cười thỏa thích. Cười xong chắc là nó văng tục — bố tiên sư, bát chước kiểu này làm ... mất uy tín của tụi ông quá!

Phần Hê tui thì nghĩ rằng, hãy bỏ sọt rác cái sáng kiến ... tui tâm, ngu dốt của mấy anh già Việt cộng này. Các anh ấy bắt chước không tới là vì các anh ấy ngu dốt. Nhưng Hê nhất định cho rằng bọn này phải là một bọn rất nguy hiểm. Nguy hiểm vì chúng có ý đồ của chúng để thực hiện việc gì. Ở đây, ý đồ ấy rõ ràng là chúng muốn chia rẽ cộng đồng, tạo hoang mang, nghi kỵ trong hàng ngũ những người quốc gia. Và chỉ có thể.

Đơn giản là trong biến cố tôn giáo ở San Jose - không phải giáo dân Việt

Nam nào cũng đứng về phía những người tranh đấu, và như thế, rõ ràng là có những người đứng về phía giáo quyền, và có những kẻ giữ thái độ thâm lặng, chung chung, không tranh đấu mà cũng cóc thích cha DuMaine.

Trong truyện đơn kia chỉ ... khen phe tranh đấu, tuyên dương đồng chí Thiện, đồng chí Bài, đồng chí LM Tịnh - nhiệt liệt tán dương thành tích dũng cảm của Việt Nam Nhật Báo trong việc lấy bút nhọn chích vào đít Mỹ (không biết chích lúc nào?). Bọn Việt cộng này ... bất công quá! Chỉ thích khen mà quên cha nó trò chửi bôi, đã đảo vốn là ... nghề của chàng!

Sách "Tư bản luận" của trùm cộng sản Lenine trang 1248 - Chương 106 đoạn 4, cột 3 có dạy rằng ... ta phải đảo bôi bọn tay sai, bỏ đờ để quốc lên! Công tác chửi bôi là công tác hàng đầu các đồng chí ạ ...

Đứng ra, làm hàng giả mạo cho khéo, các bố này phải hi sinh danh dự của mình, nhìn vào gương ta ... già vờ

chửi cả cái phe thân Mỹ, thân giáo quyền San Jose một tí nữa cho nó đặc sắc đúng điệu mới phải! Không hiểu vì sao các bố lại quên. Thật bất công!

Theo Hê tui việc nội bộ tôn giáo, dù có rùm beng đến đâu thì cuối cùng rồi cũng xong. Tin vào quyền lực thiêng liêng thì đã có Chúa lo. Tin vào quyền bình thế gian, vào Satang thì bắt quai lỏi nhau ra tòa. Ra tòa thì cả mẹ một lừa, cả nguyên cáo lẫn bị cáo anh nào cũng "The same", anh nào cũng sợ thua và tốn tiền hết. Đốp chất, đấu lý, ăn miếng trả miếng với nhau vài phiên tòa rồi ... cũng xong. Chuyện tranh chấp tuy rắc rối vậy chứ chỉ là chuyện nhỏ. Bộ sớm muộn gì đồng bào Công Giáo không có giao xử riêng à? Đức Cha DuMaine đâu có sống được vài trăm năm để mà thu kiện? Còn phe tranh đấu chẳng nhẽ cư No cha Dương mãi à? Cha Dương cóc thích làm cha xử nữa thì lấy ai mà No?

Nói tóm lại cuộc tranh chấp, tự nó là một hoạt cảnh của xã hội, một khúc mắc bỗng dưng, như bệnh, như tin buồn, như tin vui.

Chỉ có những hành động xui xiêm, pha hoai, đổ dầu vào lửa, gây ngờ vực tạo hoang mang trong cộng đồng mới đáng tội. Sự hòa ngục đây nhè hời quân Pha ra siêu!

Việt cộng là kẻ thù ta nó cũng nguy hiểm - nhưng ta đã xác định được nó. Còn bọn già Việt cộng chúng không phải là Việt cộng mà đi làm những việc của Việt cộng - Bọn đó xét ra còn nguy hiểm hơn Việt cộng. Bởi vì, tụi chúng, chúng lên lút tình nguyện đứng về phía kẻ thù của cộng đồng Việt Nam quốc gia. □ Thăng Hà

THÁNH ĐƯỜNG

TRÀN ĐẦY TRUYỀN ĐƠN CỘNG SẢN.

Đặc Phái Viên CHÍNH NGHĨA

Kể từ Tết Đinh Mão tới nay, trước sức mạnh của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam, nhóm chống đối Cộng Đồng đã bị toàn thể các Hội Đoàn, Đoàn Thể và đồng bào Việt Nam nhận diện. Nhóm này tẩy chay mọi sinh hoạt của Cộng đồng, nhưng vì chỉ là một hạt cát trong bãi sa mạc, nên việc tẩy chay của họ chẳng đem lại một tiếng vang nhỏ. Cho nên nhóm này đã rút lui vào bóng tối để rải các truyền đơn. Lúc thì họ mạo danh là Quốc gia để lên án cộng đồng. Lúc thì họ lại mạo danh là Cộng Sản để khen thưởng cộng đồng và các đoàn thể báo chí nào ủng hộ Cộng Đồng Công Giáo. Nhưng dù đội lốt nào thì đồng bào cũng thấy rõ: cùng một tác giả viết thư rơi, cùng một thứ máy chữ, cùng in tại một địa điểm và đặc biệt cùng dùng một danh sách địa chỉ giáo dân mà xuất xứ từ Tòa Giám Mục San Jose. Luật sư của phía thân cận Cộng Đồng đã chính thức yêu cầu Tòa Giám Mục trả lời về việc cung cấp tài liệu này.

Được biết Chúa Nhật tuần qua, thư rơi đã được tự do phân phát trong và ngoài thánh đường giáo đoàn Đồng Tâm. Giáo đoàn này do LM trẻ Nguyễn Văn Hiền thành lập và coi sóc. LM Hiền là nghĩa tử của LM Dương. Giới thông thạo tin tức rất ngạc nhiên về sự việc này vì cảnh sát hiện diện trong mọi thánh lễ. Các báo chí, truyền đơn bị ngăn cấm phân phát trong cũng như ngoài bãi đậu xe. Báo Chính Nghĩa chỉ được phát ngoài đường. Vậy mà truyền đơn mang hình thức cộng sản lại được công khai phân phát cho giáo dân trong khuôn viên Thánh Đường. Thử hỏi Cộng sản "thực" có đủ mạnh và đủ can đảm để làm công việc này tại giáo đoàn Đồng Tâm không, hay đó là Cộng sản "ma"?

Nhiều giáo dân phàn nàn là đi lễ tại giáo đoàn Đồng Tâm (nhà thờ Maria Goretti) chẳng được ơn ích gì. Trong nhà thờ thì lời Chúa được đem ra để "đâm bị thọc thọc bị gao". Ngoài nhà thờ thì truyền đơn Cộng Sản rải tứ tung. Thử hỏi ai đang làm hoen ố Giáo Hội?

Trước đây rờng rã suốt 2 năm trời cũng tổ chức này đã dùng thư để bôi nhọ Cha Nguyễn Văn Tịnh với mục đích đuổi Ngài ra khỏi Địa phận và âm mưu này đã thành công vào ngày 20 tháng 7, 1986. Dù thế, cho tới ngày Cha Tịnh chuẩn bị ra đi, họ vẫn còn tiếp tục rải thư rơi để đến nỗi Ngài phải viết tâm thư gửi toàn thể giáo dân ngày 11-4-1986 với những lời lẽ cay đắng như sau:

"Còn những ai thường biên thư ẩn danh hoặc mạo danh mà chữ bới tôi, vì nghĩ rằng tôi có tham vọng và mưu đồ ở lại ghế chánh xứ, xin đừng làm như vậy nữa, vì điều họ nghĩ sẽ không đúng sự thực đâu! Là Linh mục, tôi tôn trọng Đức Vâng Lời và tôi sẽ ra đi vào cuối tháng 7 này"

Và quả thực Cha Tịnh đã rời khỏi Họ Đạo như Ngài đã tuyên bố. Tin tức mới nhất chúng tôi nhận được là Cha Tịnh hiện đã nhận chức Chánh Xứ tại một Xứ Đạo bên Đức. Vậy mà họ vẫn tuyên truyền rằng Cha Tịnh còn lảng vảng đâu đây để điều khiển cuộc tranh đấu của giáo dân. Tại sao họ lại sợ Cha Tịnh đến như vậy, trong khi thực sự Ngài đâu có "thèm" chức Chánh Xứ Họ Đạo này như người ta tưởng và như có người đã và đang "thèm". Phải chăng chức Chánh Xứ này chỉ dành riêng cho hai linh mục: Nếu không Cha Tịnh thì phải là Cha Dương? Nay Cha Tịnh đã đi thì Cha Dương phải về???

Nhóm sản xuất thư rơi đã thành công trong việc nịnh hót ĐGM DuMaine để đuổi Cha Tịnh khỏi chức Chánh Xứ, nhưng liệu họ có thành công trong việc dùng thư rơi để đem Cha Dương vào chức Chánh Xứ không?

Nếu thành thì LM Dương nên hãnh diện vì đây là lần đầu tiên trong lịch sử Giáo Hội, một LM được tiến cử nhờ thư rơi và cũng nhờ "sức mạnh" của thư rơi mà các giáo dân không thể cản trở được việc LM Dương lên ngôi Chánh Xứ "oai hùng" giữa một rừng "Hoa Thư Rơi".

Còn nếu họ thất bại thì đây sẽ bài học đắt giá cho họ trong xảo thuật nơh bần mà họ đang sử dụng.

THÔNG CÁO ĐẶC BIỆT

CHƯƠNG TRÌNH PHỤNG VỤ TUẦN THÁNH VÀ ĐẠI LỄ PHỤC SINH

1. CHỦ NHẬT LỄ LÁ (12-4-87)

- 9:30 SÁNG: Toàn thể Giáo Dân Họ Đạo cũng đến tham dự Thánh Lễ tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.
- 6:00 CHIỀU: Rước lá trọng thể tại nhà thờ Họ Đạo.

2. THỨ HAI VÀ THỨ TƯ TUẦN THÁNH (13 và 15 tháng 4 năm 1987)

- 7:00 CHIỀU: Ngắm mười lăm sự thương khó Đức Chúa Giêsu-Dâng Hát.

3. THỨ NĂM TUẦN THÁNH (16 tháng 4 năm 1987)

- 5:00 CHIỀU: Rước Chiên vượt qua-Ăn thịt Chiên.
- 7:00 CHIỀU: Toàn thể Giáo Dân cũng tham dự Thánh Lễ Rửa Chân tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.
- 9:00 TỐI đến 12:00 ĐÊM: Châu lượt tại nhà thờ Họ Đạo theo lịch trình sau:
 - * 9:00 TỐI tới 10:00 TỐI: Khu Nam, Khu Sunnyvale, Khu Mountain View và Đoàn Thiệu Nhi Thánh Thể.
 - * 10:00 TỐI tới 11:00 TỐI: Khu Đông, Khu Milpitas và Hội Các Bà Mẹ CG.
 - * 11:00 TỐI tới 12:00 ĐÊM: Khu Bắc SJ, Khu Tây SJ, Khu Campbell, Đoàn LMTT và Cursillos.

4. THỨ SÁU TUẦN THÁNH (17 tháng 4 năm 1987)

- 1:00 CHIỀU: Toàn thể Giáo Dân cũng tham dự nghi lễ tưởng niệm Chúa chịu nạn tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.
- 5:00 CHIỀU: Rước bát-Đóng đanh-Ngắm 15 sự thương khó-Tặng xác-Hôn chân tại nhà thờ Họ Đạo.

5. THỨ BẢY TUẦN THÁNH (18 tháng 4 năm 1987) TẠI NHÀ THỜ HỌ ĐẠO:

- 8:00 SÁNG: Ngắm 7 sự đau đớn Đức Mẹ.

- 9:00 SÁNG tới 6:00 CHIỀU: Hôn chẵn.
- 7:00 CHIỀU: Toàn thể Giáo Dân Họ Đạo cũng tham dự thánh lễ vọng phục sinh tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.

6. CHÚ NHẬT PHỤC SINH (19 tháng 4 năm 1987)

- 11:00 SÁNG: Toàn thể Giáo Dân cũng tham dự thánh lễ mừng Chúa phục sinh tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế. Sau thánh lễ xin mời toàn thể Giáo Dân trở về Họ Đạo dự tiệc mừng Chúa phục sinh.
- 6:00 CHIỀU: Rước kiệu mừng Chúa phục sinh tại nhà thờ Họ Đạo.

Ngoài ra, thánh lễ truyền dầu tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế cũng với các Linh Mục Chính Xứ trong toàn Giáo Phận San Jose được cử hành vào lúc 7:00 chiều ngày thứ ba 7-4-87. Xin mời toàn thể Giáo Dân tham dự.

- Xin mời gia đình nên giữ lấy bản chương trình này. Để tiện việc theo dõi.
- Xin các Hội Đoàn tham dự các cuộc rước với đồng phục và cờ đoàn.

BAN MỤC VỤ HỌ ĐẠO NVCTTĐ

*Đem chính-nghĩa để thắng hung-tân
Lấy chí-nhẫn mà thay cường-bạo*

Nếu

một

mai

Nếu quan tòa không cho Người thắng kiện,
Nếu một mai không lấy được nhà thờ,
Thực đáng buồn cho vong bản ngây thơ!
Những tâm hồn âm u mãi không hề phát triển,
Ôm giấc mơ vẫn coi là vinh hiển,
Một ngày mai đồng hóa đẹp vô ngần!
Những con người yêu chủ thuyết tam phân,
Tim ngưỡng vọng một thiên đường hội nhập,
Lòng mê say cảnh đồng tâm bát ngát!
Nếu một mai Người thắng hoặc Người thua,
Dẫu sao Người cũng vẫn mãi là vua,
Cho dù Người đã tạo nhiều cơ hội,
Để thành phần vong bản hại anh em,
Để thành phần hung bạo đánh con chiên!
Nhưng chắc hẳn Người sẽ đi xa biệt!
Tại làm sao? Rõ ràng ai cũng biết,
Thời văn minh còn có những vua quan,
Và bất công còn đầy dẫy lan tràn,
Là đối nghịch với giới răn Thượng Đế!
Chúa đã truyền dạy dỗ nhiều môn đệ:
"Của Xê-Gia trả lại Xê-Gia"
Nếu tòa cho Người thắng được chúng ta,
Thực đáng buồn cho đời người vong bản!
Ngôi nhà thờ, Người vẫn không thể bán,
Vong bản dám về coi sóc Thánh Đường chăng?
Nếu một mai Người chuyển chuyển xa xăm,
Hắn vong bản, mới tìm đường di tản!
California, đất trời mang tên Thánh,
Giữa thung lũng hoa vàng,
Đa số Giáo dân - người tỵ nạn Việt Nam,
Ai cũng muốn có nhà thờ, có cha và có lễ,
Chẳng ai thích kẻ cậy thần cậy thế!
Ai là người tạo ra cảnh ỉ ôi?
Có phải là chánh xứ lưu vong - người cố đấm ăn xôi?

H

Thiên Hải

Khắp địa cầu ai ai đều cũng biết,
Vị chủ chăn thành phố này khắc nghiệt,
Người độc quyền hành hạ lũ chiên con,
Người thứ nhì - ông chánh xứ lưu vong,
Người thứ ba là phó vương tổng cuộc,
Ba nhân vật đủ lập thành vương quốc!
Khắp giang sơn nước mắt đã ngập tràn!
Đầy ung độc trong buồng phổi tim gan,
Mới trục xuất con chiên ra khỏi ngôi nhà thờ của Chúa!
Tôi mừng tượng đến một ngày nhày nhựa!
Cánh chiến tranh ngựa hí với quân hò,
Lực lượng Người mấy vạn khuyến ngao to,
Bình lực Người quét sạch hàng hàng lớp lớp dân tranh đấu!
Đó mới là một thảm kịch ỉ ôi!
Nếu một mai Thánh đường bị cưỡng đoạt mất rồi,
Cộng đồng tôi sẽ góp tiền xây nhà thờ mới khác,
Niềm ước vọng của đoàn chiên lưu lạc,
Xây Giáo đường thờ phượng Chúa Ba Ngôi!
Tôn vinh Chúa bằng ngôn ngữ nước tôi!
Tại sao Người lại chủ trương cấm cách?
Tôi nói thế không phải là kêu trách!
Nói những điều mắt thấy với tai nghe,
Những sự gì vẫn đầy nắp phủ che,
Phải lật tẩy và đem ra phơi nắng
Cha tôi dạy phải nên người ngay thẳng!
Mẹ tôi khuyên đừng gian dối bao giờ!
Kể từ khi tôi mới biết làm thơ,
Tôi đã là một nhà văn chân thật!

AI CÓ THIỆN CHÍ? AI THIẾU THIỆN CHÍ? AI CÓ ÁC Ý?

Từ năm 1975 tôi được tiếp xúc với nhiều đồng hương tỵ nạn. Họ đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện về quê hương tôi, những vui buồn đau khổ, những kẻ tốt người xấu... Dĩ nhiên họ bất đồng ý kiến với nhau về hầu hết mọi vấn đề. Nhưng có một điều tôi thấy họ đều đồng ý với nhau: Họ khen một câu nói của cựu Tổng thống Thiệu. Có người còn nói là cái gì ông Thiệu làm cũng sai, trừ câu nói đó là đúng thôi. Câu đó là: “Chúng ta chớ tin những gì cộng sản nói, nhưng hãy xem những gì cộng sản làm”. Tôi muốn áp dụng câu ấy trong bài này, nhưng tôi xin được đổi đi một danh từ cho hợp với trường hợp trong bài này. Tôi xin đổi là: “**CHÚNG TA CHỚ TIN NHỮNG GÌ NGƯỜI TA NÓI, NHƯNG HÃY XEM NHỮNG GÌ NGƯỜI TA LÀM**”.

Từ khi giáo dân bắt đầu tranh đấu cho hai thỉnh nguyện, ĐGM DuMaine đã có lần tuyên bố với các cơ quan truyền thông, và lần gần đây nhất trong cuộc họp báo ngày 5-3-87, là những người lãnh đạo giáo dân trong cuộc tranh đấu không có thiện chí, vì vậy Ngài đã quyết định “Không còn liên lạc với họ nữa, vì nếu có liên lạc thêm với họ thì cũng chẳng đạt tới mục đích gì hết”.

Lời tố cáo này rất nghiêm trọng, nhất là khi nó phát xuất từ vị Giám Mục của địa phận, nơi đang có cuộc tranh đấu. Vậy ta thử nhìn lại từ khi có cuộc tranh đấu đến bây giờ, xem ai đã nói gì và làm gì để biết ai có thiện chí, ai không có hoặc thiếu thiện chí, ai có ác ý.

1.

Ngay sau khi ĐGM đổi cha Tịnh và bổ nhiệm cha Dương về làm chánh xứ Họ Đạo, giáo dân xôn xao, bối rối về sự phé lập này, đi đôi với việc thay đổi chính sách mục vụ của ĐGM đối với giáo dân VN, giáo dân đệ trình hai thỉnh nguyện xin ĐGM cứu xét. Nhưng ĐGM đã lờ đi và cứ một mực buộc giáo dân phải tuân lệnh của Ngài. Mặc dù giáo dân phản đối kịch liệt, Ngài cứ một mực tiến hành lễ phong chức cho Cha Dương, dùng cảnh sát và chó săn, gây tình hình căng thẳng và dư luận xấu khắp nơi. Theo tôi, việc này tỏ ra ĐGM thiếu thiện chí đối với thỉnh nguyện của giáo dân.

2.

Khi tình hình căng thẳng, ĐGM yêu cầu Đức Sứ Thần cho người về giúp đỡ. Đức Sứ Thần cử cha Thiệp và cha Thiệp nhận lời đến San Jose để giúp đỡ. Trong việc này ĐGM, Đức Sứ Thần, cha Thiệp đều tỏ ra có thiện chí.

Về phần giáo dân, họ rất vui mừng khi được tin này. Họ đã trở lại đóng góp tiền nhà thờ ngày chủ nhật, để tạo nên bầu không khí lắng dịu cho cuộc hòa giải được dễ dàng. Như thế là giáo dân đã tỏ ra có thiện chí.

3.

Nhưng sau đó, Tòa Giám Mục đã phá tan bầu không khí lắng dịu này bằng cách cắt cử thừa tác viên mới thay thế các thừa tác viên được BCH Họ Đạo cắt cử, làm cho tình hình thêm căng thẳng nơi Thánh đường. Trước sự căng thẳng này, các thừa tác viên của Họ Đạo tự ý ngưng giúp việc trong Thánh Lễ và yêu cầu các thừa tác viên của Tòa Giám Mục cũng ngưng để cứu vãn tình thế. Như thế là giáo dân đã tỏ ra có thiện chí. Nhưng Tòa Giám Mục cứ một mực ra lệnh cho các thừa tác viên mới làm việc trước sự phản đối của giáo dân, gây ra xáo trộn trong nhà thờ để Tòa Giám Mục lấy cớ đình chỉ mọi Thánh Lễ tiếng Việt, hy vọng giáo dân sẽ chán nản và bỏ cuộc tranh đấu. Như thế là Tòa Giám Mục đã tỏ ra không có thiện chí.

4.

Bị mất Thánh Lễ tiếng Việt, giáo dân bảo nhau đi dự lễ tại nhà thờ Chánh Tòa. Khi thấy giáo dân VN đông quá ba phần tư nhà thờ và khi đọc kinh, đọc sách Thánh, nghe giảng tiếng Anh, giáo dân VN không hiểu gì cả, nên cha xứ Mỹ cho phép giáo dân VN được đọc sách thánh tiếng VN sau giáo dân Mỹ. Nhưng cha Dương và tay chân đã đến phản đối và yêu cầu cha Mỹ ngưng ngay việc cho giáo dân VN đọc sách Thánh tiếng VN (CN 28, trang 13). Có ai hiểu được hành động này của cha Dương không? Con cái bị đói, cha mẹ không cho ăn. Khi người ngoài thương tình cho con miếng bánh ăn cho đỡ đói, thì cha mẹ lại trách móc người ta, rồi giật miếng bánh khỏi tay con. Thật là độc

ác, tàn nhẫn. Trong việc này, ta thấy là Cha Mỹ có thiện chí và cha Dương có ác ý.

5.

Khi được tin cha Thiệp về hòa giải, giáo dân không giấu nổi sự vui mừng. Họ đã đón tiếp cha rất nồng nhiệt và thành tâm hợp tác với cha. Chính ĐGM cũng nhận thấy điều này như Ngài đã nói trong bản tuyên bố dịp Ngài họp báo: “Họ (giáo dân tranh đấu) đã niềm nở tiếp đón Cha Barnabas Thiệp như là vị trung gian vô tư và đáng kính”. Giáo dân đã hoàn toàn tin nhiệm cha, thổ lộ tâm tình đau buồn, lo lắng với cha. Cả hai ông Thiện, Bài cũng bộc lộ tâm can riêng tư, thầm kín với Cha như xưng tội vậy, và cha khuyên nhủ dạy bảo các ông. Nhưng rồi cha lại đem chuyện riêng tư của họ nói với phe cha Dương, phe cha Dương thâu băng, tuyên truyền. Giáo dân thấy mình bị lừa dối, bị phản bội, bị bắt công, lên tiếng kêu ca, phản đối cha Thiệp về hành động bất xứng của cha, thì lại bị trách móc là “bất kính với cha Bề Trên”. Những ai hiểu chuyện này thì thấy là giáo dân có thiện chí, cha Thiệp không có thiện chí và phe cha Dương có ác ý.

6.

Về bản tường trình đầu tiên đầy đủ của cha Thiệp đặc trình ĐGM, báo Dân Tộc số 243, trang 2, viết như sau: “Nguồn tin thân cận vị sứ giả Tòa Thánh cho biết, cha Thiệp đã gửi cho ĐGM DuMaine phúc trình đầu tiên ghi nhận tất cả mọi ý kiến giáo dân thuộc các khuynh hướng khác nhau mà cha đã ghi nhận được, qua những buổi tiếp xúc với từng cá nhân. Theo nguồn tin thì cha Thiệp hiện đang chờ Tòa Giám Mục chính thức yêu cầu Cha cho biết ý kiến về cuộc tranh chấp đã làm dư luận người Công giáo VN toàn thế giới e ngại. Nguồn tin nói rằng sau khi nhận được thư của ĐGM DuMaine, cha Thiệp sẽ ‘đóng cửa tạ khách’ trong một thời gian, để suy nghĩ về những khuyến cáo gửi đến ĐGM với tư cách ‘Sứ giả Hòa bình’ của vị Sứ Thần Tòa Thánh tại Mỹ”.

Trong khi chưa trả lời Cha Thiệp về bản phúc trình đầu tiên đầy đủ của cha, mà Tòa Giám Mục đã tuyên bố với báo chí Mỹ là ĐGM không cần đợi bản tường trình cuối cùng của cha Thiệp, ĐGM DuMaine đã quyết định rồi. (San Jose Mercury News Now 4, 1986). Mời cha Thiệp về giúp rồi lại tuyên bố không cần đến sự giúp đỡ của cha. Câu tuyên bố trên đây của Tòa Giám Mục thật là thô bạo. Tòa Giám Mục đã bất nhã với cha Thiệp và không có thiện chí.

7.

Cha Thiệp nói với đại diện giáo dân là Ngài đã viết bản tường trình đầy đủ, đề nghị ĐGM chấp nhận hai thỉnh nguyện của giáo dân (CN 21, trang 21). Nhưng rồi bị áp lực của Tòa Giám Mục, Ngài lại đổi ý và viết bản tường trình vắn tắt, trách móc giáo dân gây ra cuộc tranh đấu chỉ vì “hiểu lầm” ĐGM, nhưng Ngài không nói cho họ biết hiểu lầm ở chỗ nào. Cha Thiệp nói với đại diện giáo dân một đằng rồi cha làm một nẻo. Như vậy là thiếu thành thực và không có thiện chí. Ai cũng buồn cha Thiệp và trách cha quá yếu đuối bị gậy dưới áp lực và bị Tòa Giám Mục lợi dụng.

8.

Cha Trác, cha Hà, báo Dân Chúa có thái độ thiên vị, chỉ nghe theo một bên, không biết rõ chuyện của giáo dân tranh đấu ra sao, lợi dụng tờ báo và địa vị của mình vu khống, miệt thị giáo dân nặng lời. Khi giáo dân phản đối gửi bài xin đăng để cải chính thì lại lờ đi, chẳng những không đăng mà còn đăng những bài chống đối và vu khống giáo dân, ủng hộ ĐGM. Như thế là cha Trác, cha Hà, Dân Chúa đã tỏ ra bất công, không có thiện chí, không xứng đáng với địa vị của mình.

9.

Dịp tết Nguyên Đán, Liên Hội Người Việt Bắc Cali tổ chức Hội Chợ Tết cho toàn thể cộng đồng VN, yêu cầu Cộng đồng Công giáo tham dự. Cha Dương tuyên bố không tham dự. Nhưng giáo dân, vì đoàn kết và lợi ích của người Việt nói chung và của giáo dân nói riêng, tham dự, có gian hàng, làm cổng Tam Quan đại trào, to tát nguy nga, ai cũng khen công lao, tài tình và thiện chí của giáo dân. Cha Dương và tay chân lên án cộng đồng là “giả mạo giáo dân” và đe dọa sẽ biểu tình gây xáo trộn. Như thế có ngược đời không? Điều đó tỏ ra cha Dương không có thiện chí.

10.

Khi đại diện giáo dân theo ĐGM lên tận Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ họp tại Washington DC, năn nỉ lần cuối với Ngài về hai thỉnh nguyện, thì Ngài trả lời: “Đợi về San Jose, sẽ giải quyết”. Trong dịp Hội Chợ Tết, giáo dân đón tiếp Ngài nồng nhiệt trong tình nghĩa cha con khi Ngài đến thăm gian hàng Công giáo. Giáo dân, già trẻ, lớn bé, quây quần lấy Ngài cầu xin Ngài thương cho hai thỉnh nguyện, Ngài nói: “Cứ chờ, sẽ liệu”. Các phóng viên báo chí Việt cũng như Mỹ, thấy cảnh Cha con niềm nở, đều lạc quan, loan tin và bình luận là giáo dân có hy vọng ĐGM sẽ giải quyết thỏa

đáng cho. Giáo dân cũng nuôi rất nhiều hy vọng, hồi hộp, mong đợi. Nhưng rồi ngày 5-3-87 trong cuộc họp báo, ĐGM cho nổ một quả bom với ba quyết định. Mọi người ngẩn ngơ, thất vọng. Giáo dân đã lầm tưởng là Ngài có thiện chí để hòa giải, nhưng sự việc đã xảy ra ngược lại.

11.

Trong buổi họp báo ĐGM nói là những người lãnh đạo giáo dân không có thiện chí, họ là “một chướng ngại vật, không phải nhịp cầu”. Ngay sau đó, ông Bài đã tự ý tuyên bố rút lui khỏi chức vụ lãnh đạo, để tỏ thiện chí giúp cho việc hòa giải. Theo sự nhận định của giáo dân và của nhiều người ngoài cuộc, thì cha Sullivan và cha Dương mới là chướng ngại vật, cản trở mọi sự hòa giải, nhưng hai vị này vẫn còn đó, vẫn được ĐGM bênh đỡ. Ông Bài đã tỏ ra có thiện chí. Tòa Giám Mục tỏ ra không có thiện chí.

12.

Cha Dương là nhân vật chính bị giáo dân chống đối. Suốt 8 tháng trời rờn rã, càng ngày sự chống đối càng mạnh. Nhiều vị Linh mục đã công khai hay âm thầm, trực tiếp hay gián tiếp khuyên cha từ chức vì lợi ích và chấm dứt đau khổ cho mọi người và cho chính cha. Nhưng cha Dương cứ nại đức vắng lời, không từ chức, vì vậy kéo dài cuộc khủng hoảng đến tình trạng tệ hại hiện nay. Không còn ai tin được đức vắng lời của cha nữa. Tôi nghĩ cha Dương không có thiện chí.

13.

Ngày 7-3-87 tôi được dự lễ VN - Lễ đầu tiên sau 3 tháng bị cấm - tại nhà thờ Maria Goretti do cha Hiền làm lễ và giảng. Cha Hiền đã giảng nhiều về Chúa bị cấm dỗ và về đức khiêm nhường. Thói quen của tôi là trong mỗi bài giảng tôi cố nhớ một, hai điều để suy gẫm. Tôi còn nhớ hai điều cha nói về đức khiêm nhường mà người công giáo phải tập cho có, nhất là trong mùa Chay này. Điều thứ nhất Cha Hiền giảng là: “Chúng ta hãy cầu nguyện nhiều, xin được lòng khiêm nhường để tự nhận biết rằng, không phải tất cả những gì chúng ta nói hoặc làm đều đúng cả” Tôi thấy lời giảng này rất hay. Tôi thầm ao ước rằng giá ĐGM, cha Sullivan, cha Trác, cha Hà, cha Thiệp, Dân Chúa, cha Dương và phe nhóm của cha cũng có mặt ở nhà thờ hôm đó, để nghe câu này, rồi áp dụng trong đời sống của mình thì lợi ích biết mấy. Và tôi chắc là khi giảng câu này, cha Hiền cũng biết rằng lời giảng này cũng áp dụng cho chính cha nữa. Điều

thứ hai, tôi còn nhớ, cha Hiền giảng là: “Chúng ta hãy khiêm nhường, đừng miệt thị những người không đồng ý với ta, hoặc miệt thị những vị đại diện thay mặt Chúa”. Tôi nghe có tiếng thì thầm trong giáo dân, tỏ vẻ không phục lời giảng của Cha. Nhưng giáo dân rất trưởng thành và đàng hoàng, vì chỉ sau vài giây, toàn thể giáo dân lại im lặng nghe hết bài giảng và Thánh Lễ đã kết thúc rất an lành và trang nghiêm. Tôi thầm nghĩ, giá cha Hiền trông xa nhìn rộng hơn và để cho lời giảng của mình được đầy đủ ý nghĩa, cha nên thêm vào câu đó như sau. “và cả những người càng có nhiều quyền bính, có địa vị cao thì càng phải khiêm nhường, đừng cậy quyền và địa vị của mình mà miệt thị những người bề dưới mình.”

Tôi rất tiếc là lời giảng của cha, đáng lẽ phải là chia sẻ lời Chúa, thì lại làm cho nhiều người buồn tức, vì vậy họ mất bình an trong lòng, không thể rước Mình Thánh hôm đó (San Jose, Mercury News, March 9, 87, page 3). Tôi không dám xét đoán về ý định của cha Hiền. Nhưng nếu thật cha định dùng lời giảng này để ám chỉ giáo dân tranh đấu, thì tôi thấy là cha không khôn ngoan, thiếu thiện chí. Thánh lễ là nơi giáo dân đến dự Tiệc Thánh, tìm sự hòa hợp thân mật với Chúa, với nhau, cho lòng trí thanh thản, thoải mái, xa cách mọi cảnh trần tục. Nếu khi dự lễ mà giáo dân cảm thấy buồn bực, lo lắng có gì bất trắc sẽ xảy ra thì đó là trái với mục đích của Thánh Lễ. Vì vậy, Bề Trên không nên dùng Thánh Lễ để tranh giành ảnh hưởng. Làm thế là lạm dụng quyền bính, là trái ý Chúa, là không có thiện chí.

Càng nghĩ về câu nói của ông Thiệu, tôi càng thấy nó thấm thía, và đồng ý với mọi người: “**TA CHỜ TIN NHỮNG GÌ NGƯỜI TA NÓI, NHUNG HÃY XEM NHỮNG GÌ NGƯỜI TA LÀM.**”

ĐỖ VĂN HIẾN

tin đồn thực

• Giáo dân đồn rằng LM Chánh Xứ lang thang đã phải nhiều đêm họp bàn với đàn em út xem còn diệu kế nào nữa không ngoài việc tung truyền đơn tại “mặt khu” Đồng Tâm. Ngài hy vọng rằng, sau cuộc vận động tại La Mã, thế nào Đức Giám Mục cũng mang được một lá bùa Tòa Thánh về để làm quà. Mẹ đã đi chợ về mà quà đâu chả thấy. Người thức thời cho đó là một điềm xấu. Ai nấy cũng thấy cả rồi, không có hột xôi nào dành cho ông đâu. Đừng tiếp tục làm khổ dân mà mang tội.

TIN ĐỒN THỰC

- Giáo dân đồn rằng cuốn băng “Ước Mơ Giáo Xứ” được trình chiếu tại Họ Đạo NVCTTĐ vào lúc 3 giờ chiều thứ bảy 28 tháng 3, 1987 là một băng chứng hùng hồn, cho thấy tất cả sự thật về cuộc tranh đấu của giáo dân mà Tòa Giám Mục cố tình bưng bít trong 8 tháng qua.

- Giáo dân đồn rằng cuốn băng giá trị này là kết quả hàng trăm giờ làm việc của các chuyên viên thuộc Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam. Hy vọng rằng những hình ảnh trung thực này sẽ được trình với quan tòa trong vụ xử ngày 3 tháng 4, 1987. Nghe nói Sứ Thần Tòa Thánh và Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô Đệ II cũng đã nhận được cuốn băng lịch sử này. Ngoài ra Tòa Thánh còn nhận nhiều tài liệu quan trọng khác qua bưu kiện hỏa tốc. Vì vậy, ngón đòn “cả vú lấp miệng em” của Đức Cha DuMaine trong chuyến đi La Mã đã trở thành vô hiệu.

- Giáo dân đồn rằng sau khi cuốn phim video “Ước Mơ Giáo Xứ” được trình chiếu, chỉ trong vòng 24 giờ đồng hồ, giáo dân đã đặt mua trên 200 cuốn để làm kỷ niệm hoặc tặng bà con, bạn bè khắp nơi trên thế giới. Như vậy, mọi người thấy rõ là cái thúng “Tòa Giám Mục” không thể úp được con voi “tranh đấu” của Giáo dân San Jose. Chính sách đàn áp của Đức Cha DuMaine có thể thành công trong một xứ thuộc địa hay dưới chế độ cộng sản, song sẽ thất bại hoàn toàn tại Hoa Kỳ, một quốc gia vô địch về tự do và dân chủ.

- Giáo dân đồn rằng sau khi xem video, khán thính giả còn được thưởng thức chương trình đài truyền hình 48 chiều thứ bảy, vừa tái ngộ với Cộng đồng Việt Nam San Jose. Trong dịp khai trương này, “Biển Cỏ Công Giáo” được chọn làm chủ đề; các nhân vật liên hệ được phỏng vấn kèm theo các hình ảnh sôi động của trên 8 tháng tranh đấu trường kỳ của tập thể giáo dân Việt Nam. Đề tài được chọn cũng phải vì giới truyền thông Bắc Cali đã đồng thanh biểu quyết cho rằng cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose là biến cố quan trọng nhất trong năm 1986.

- Giáo dân đồn rằng, để tham dự cuộc phỏng vấn của đài 48, Phong Trào Bảo Vệ Đức Tin cử ông Trưởng Ban Điều Hành yếu quá, ăn nói kém cỏi, làm mất uy tín phong trào, lại còn để lộ cái “sơ

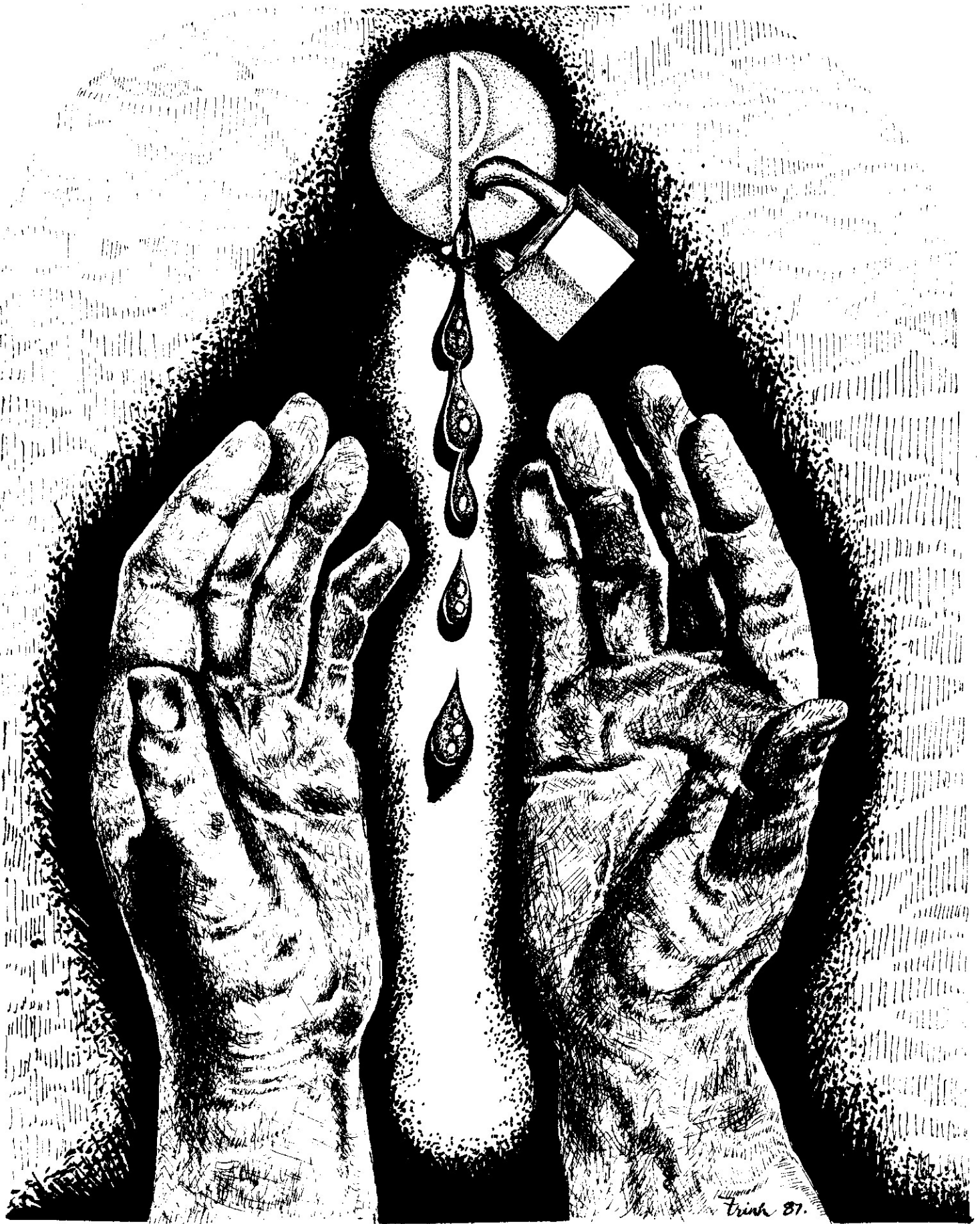
đẳng” của mình về ngôn ngữ. Ông Bà ta thường nói “Xấu hay làm tốt, dốt hay nói chữ”. Khán thính giả đài 48 đã phì cười khi ông ta giải thích “adaptation” là hội nhập. Một giáo dân lên tiếng bênh vực: “Quý vị khó tính quá, một phụ giáo tiểu học chỉ nói được đến như vậy thôi, chứ còn đòi hỏi gì hơn?”

- Giáo dân đồn rằng sau khi nhận diện vị lãnh đạo Phong Trào Bảo Vệ Đức Tin trên màn ảnh truyền hình, một nữ giáo dân thắc mắc hỏi: “Ông ấy quyết tâm bảo vệ đức tin Công giáo hay Hồi giáo? Luật Giáo Hội Công Giáo cấm đa thê nhưng Hồi giáo cho phép người tín hữu có nhiều vợ”!

- Giáo dân đồn rằng trong phiên họp giáo dân vào tối Chúa Nhật 29 tháng 3, 1987, tại Trung Tâm Họ Đạo, ông Tùng đã đồng dục phát biểu: “Tôi xin Quý vị đừng bao giờ nói láo, phải nói thật và nói thẳng vì chỉ có Sa-tăng mới nói láo; do đó, kẻ nói láo sẽ xuống hỏa ngục chung sống với Sa-tăng”. Có người đề nghị ngay với ông Tùng là nên nhờ Tòa Giám Mục chuyển lời này đến những kẻ đang tung thư nặc danh vì là vua nói láo nên họ phải dấu nhem danh tánh.

- Giáo dân đồn rằng Đức Giám Mục DuMaine có thể không đồng ý với ông Tùng vì Ngài đã từng trả lời thư với chữ ký biệt hiệu và địa chỉ P.O. Box. Ngài biết giá trị của một thư nặc danh nhưng lại cho rằng tác giả của nó là đại diện cho một nhóm. Ngài đâu có ngờ tên vô danh tiểu tốt nào đó có thể ngồi trong bóng tối thả 10 thư nặc danh với giọng điệu khác nhau. Viết thư nặc danh cũng là cả một nghệ thuật và nhiều công phu. Muốn thấu hiểu vấn đề, Đức Giám Mục nên mời Cha Dương thuyết trình cho Ngài một buổi.

- Giáo dân đồn rằng sự thất bại của LM Chánh Xứ họ Lưu hoàn toàn do chính đương sự gây ra. Ngài đã tự đào hố chôn mình. Nếu Ngài biết tự kiềm chế, đừng tự phụ và háo ăn, nhẫn nại làm Cha Phó một thời gian để Cha Tịnh đánh bóng và trang điểm cho đẹp rồi từ từ Cha giới thiệu cho cô dâu “Cộng Đồng”. Như vậy có phải chắc ăn không? Tham thực, cục thân là như vậy! Bây giờ thì: bụng làm, dạ chịu. Van xin bạn bè thân hữu tìm cách mang mình về Họ Đạo để làm gì? Cái gì đã làm Ngài hoa mắt như thế?

KHÔN CHO CÁC NGƯỜI, NHƯNG BIẾT PHẢI GIẢ HÌNH, VÌ CÁC NGƯỜI KHÓA NƯỚC TRỜI CHÂN
NGƯỜI TA LẠI! CÁC NGƯỜI CUNG CHĂNG VÀO ĐÁ RỜI, MÃ NHƯNG KẸ MUỐN VÀO CÁC NGƯỜI
CUNG CHĂNG ĐỂ HỌ VÀO. CÁC NGƯỜI LÃ BỌN DẪN ĐANG MŨ QUÁNG! (MATTHEW XV:16-21)

NƯỚC MẮT VONG BẢN

LƯƠNG SĨ HIỆP

(tiếp theo)

Lời minh xác quan trọng của Tòa Soạn: Thể theo ý kiến của độc giả Chính Nghĩa, chúng tôi xin phép Đông Phương News để được đăng lại loạt bài của tác giả Lương Sĩ Hiệp trả lời những quan điểm vong bản của báo Dân Chúa. Cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose mang nhiều ý nghĩa cao cả. Nhưng nếu chỉ nghe tin đồn đại, người ngoại cuộc rất dễ phán đoán sai lầm. Người viết báo, và nhất là tờ báo do hàng Linh Mục chủ trương, không thể rơi vào cái khuyết điểm sơ đẳng là loan tin, phê bình mà không kiểm chứng. Sau khi cho đăng bài xuyên tạc cuộc tranh đấu của giáo dân, rồi một viên chức cao cấp của tòa báo Dân Chúa mới đến San Jose tìm hiểu vấn đề. Khi gặp giáo dân, vị đó chỉ biết xua tay phân bua: “Tôi chưa được đọc bài đó, để khi về, tôi sẽ bàn lại với anh em.” Chúng tôi không chấp nhận lối làm báo tặc trách đó và vì thế chúng tôi không muốn trực tiếp đối thoại với Dân Chúa. Nhưng Dân Chúa đã đi thêm một bước là đăng những thông cáo của Tòa Giám Mục tại đây trong số báo Giáng Sinh để cứu vớt cho hành vi vô tích sự của LM Nguyễn Đức

Thiệp và uy tín của Dòng Đồng Công. Cái trở trêu của những kẻ bênh vực và nịnh bợ Tòa Giám Mục San Jose là tiếp tục gán cho LM Thiệp chức “Sứ giả” để làm tăng giá trị cho bản phúc trình. Trong khi thực sự LM Thiệp hoàn toàn phủ nhận và không dám nhận chức “Sứ giả” đó nữa. Vì cái gian ý này của Dân Chúa, độc giả Chính Nghĩa đã yêu cầu đăng quan điểm của Đông Phương News, một tờ báo không phải Công giáo nhưng đã biết nhìn đúng vấn đề mà sáng tỏ ra một tờ báo Công giáo phải nêu gương sáng về sự thật. Tuy nhiên đăng lại bài “Nước Mắt Vong Bản” không có nghĩa là chúng tôi hoàn toàn đồng ý với hết mọi quan điểm và lập luận của tác giả Lương Sĩ Hiệp. Có một vài chỗ tác giả nói hơi mạnh có thể gây hiểu lầm trong hàng ngũ linh mục trong phần đầu đăng trong Chính Nghĩa số 28. Chúng tôi đã xin phép tác giả để cắt xén vài chỗ quá mạnh trong các bài trích dẫn về sau. Mong độc giả thông cảm và tha thứ cho những khuyết điểm khó tránh được của chúng tôi trong bài trước. Đa tạ.

(Tiếp theo và hết).

Khổ quá! Tôi nói bạn ca dở lắm! Đi chỗ khác hát thôi, ở đây bạn khó kiếm bạc các lắm. Nếu bạn có giọng ca phản bội đạo đức, phản bội con người thì ai nghe bạn đây? May là họ không bắt bạn quỳ xuống đền tội đó. Vậy mà bạn khá mù mờ khi tiếp:

“Nhóm tranh đấu chống Đức Giám Mục San Jose, đặc biệt là những người lãnh đạo cuộc tranh đấu này – dù là Giáo sư hay Tiến sĩ luật, từng giữ chân Thẩm Phán tại VN – họ không am tường các vấn đề thuộc phạm vi Thẩm quyền mà người Tin hữu phải chấp nhận và phải tuân phục hoàn toàn những quyết định của các vị đại diện Thiên Chúa tại trần gian để quản trị Hội Thánh” (Dòng 67-73).

Khó tính đến mấy, Vong Bản Dân Chúa cũng có câu văn nghe được, đó là câu này, bởi những lý lẽ sau đây. Người chuyên môn ngành nào thì thông thạo về ngành đó. Giáo sư Thiện, Tiến sĩ Bài không thông thạo giáo luật thì có gì lạ đâu, nhưng lạ là Linh Mục Việt Châu và nhóm Linh mục trị sự vớt mẹ nó cuốn giáo luật đầu mất, nên quên bố nó đi thế nào là “phạm vi thẩm quyền”.

Phạm vi thẩm quyền của Giám Mục có phải là để chống lại Giáo Hoàng không? Vong Bản Việt Châu nên mở lại các sắc lệnh mới nhất về di dân tỵ nạn nhé. Nếu bạn rợn quan sát phố Canal thì Lương Sĩ Hiệp này nhắc dùm cho Vong Bản. Những tài liệu ấy bây giờ la liệt tìm đâu cũng có kể

cả báo Dân Chúa cũng đã đăng. Và giáo luật 615 có ghi đàng hoàng.

Ở đây, là Giám Mục San Jose lạm quyền chống đối giáo hội không chịu thực thi quyền lợi của người tỵ nạn, nên người tỵ nạn đòi phải thực thi quyền lợi của họ. Mà Giám Mục không thực thi cũng không được. Cho nên nó mới lộn xộn đấu tranh. Tôi có một thí dụ, như ở Việt Nam ta, đứa con trưởng có quyền thừa kế cha mẹ, bây giờ cha mẹ lại không cho người con ấy thừa kế thì nó phải đòi cho bằng được, vì nó có quyền lợi và cha mẹ phải thi hành bốn phận của bậc làm cha làm mẹ, là trao lại những gì cho đứa con được quyền thừa kế là chính nó. Nếu cha mẹ không cho thì phải trưng dẫn trước tòa về những gì nó bắt hiểu để đến nỗi mất quyền thừa kế.

Thêm một thí dụ nữa, bạn đóng thuế cho City để có xe chữa lửa, nhà bạn cháy, bạn gọi điện thoại có ghi giờ giấc người nghe mà không có số cứu hỏa tới, bạn có quyền đòi hỏi cho biết tại sao không đến và nếu không thi hành vì tắc trách thì phải bồi thường thiệt hại.

Chính quyền có trách nhiệm của nhà hành chánh là thi hành và làm cho các luật được thực thi, Giám Mục có bốn phận của Giám Mục và giáo dân có bốn phận của giáo dân. Giáo dân VN thi hành phần vụ của mình cũng như Giám Mục San Jose có bốn phận phải thi hành luật đặt ra cho Ngài. Không thi hành luật là Ngài lỗi và chúng tôi không được phép đi theo lỗi tội của Ngài. Mà ngược lại phải có trách nhiệm sửa cái lỗi đó. Lỗi đó là lỗi thực dân, hội nhập, kỳ thị. Vong Bản nghe thấu chưa!

Thế nên, không lập Giáo xứ thể nhân cho người Việt Nam trong giáo phận là một lỗi lầm, phản luật, là ra ngoài phạm vi thẩm quyền nên “giáo hữu không được phép chấp nhận và tuân phục hoàn toàn”. Nếu bạn vâng theo, là bạn ngu, bạn dốt luật, dốt như vậy thì đi trở vào nhà dòng Thánh Thể mà học hành trở lại, tu tác trở lại chứ đừng có viết lách xàm sớ, tổn tiền đồng bào, tổn giấy mực của dân.

Chả biết có phải “mèo mù vớ cá rán” hoặc “thánh nhân đái kẻ khù khờ” về giáo luật chẳng, chú thực ra, chớ nên mở miệng hôi thúi man rợ để lên án kẻ khác không biết luật. Uốn lưỡi 7 lần hãy nói, nhưng nói Vong Bản phải uốn lưỡi 70 lần hãy đi làm thầy thiên hạ. Vong Bản có dám làm cuộc bút chiến về giáo luật chung quanh giáo xứ thể nhân Việt Nam chẳng? Tôi dám thách thức đấy.

Giới luật! Xin thử sức với người anh em. Còn nếu sai thì xin lỗi đi. Đánh kẻ chạy đi, chứ ai đánh kẻ chạy lại mà xấu hổ.

Vong bản nhớ rằng, giáo dân San Jose nhận Thánh Bốn Mạng là Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo. Tất nhiên họ sùng kính và mến phục các Thánh Tử Đạo lắm. Vì các Ngài đã trung thành và chết cho giáo hội. Nhưng Giáo hội nào mới được chứ? Không phải là giáo hội của thực dân Pháp, một thứ hoa mỹ đạo đức, nhưng bên trong đầy thú tính hèn hạ, bóc lột. Mà thực, các Thánh chết theo Hội Thánh, một hội Thánh được xây dựng vượt qua những yếu đuối giới hạn tội lỗi của những tổ chức nhiều mùi vết trần tục. Ai cũng biết rằng Giáo hội có cả yếu tố thần linh và cả yếu tố con người. Đã là người, thì có hư hỏng, có đê hèn. Và dĩ nhiên các Thánh đã chết không phải do sự đê hèn mà do đặc tính thánh linh của Hội Thánh và cũng đó là lý do trung thành của các Thánh.

Dân Chúa nói: “*Hành vi, cử chỉ cùng ngôn ngữ và truyền đơn báo chí của những người gây nên cuộc biến động làm ngõ ngàng tất cả mọi người và như xé nát tâm can các tín hữu trung thành với hàng giáo phẩm, đại diện Đức Kitô ở trần gian này.*”

(Nước mắt đầy máu, dòng 14-17).

Viết như vậy có nghĩa là Dân Chúa ở trong những người “tín hữu trung thành với hàng Giáo Phẩm” Các linh mục trốn chạy bỏ nhiệm sở có trung thành với lệnh sống chết với đoàn chiên mà hàng Giáo phẩm VN đã truyền lệnh không? Hay là Hàng Giáo Phẩm VN thì không thiêng, không tiền bạc, bảo hiểm, lương bổng, xe cộ thì các LM không cần trung thành. Còn Giám Mục Mỹ, Hàng Giáo Phẩm Mỹ cung cấp mọi khoản tiền, mọi dư dật, mọi thoải mái thì quý Ngài hô hào bài trung thành?

Trung thành như vậy, đâu phải trung thành của Đức Tin, trung thành vào quyền bính đại diện Chúa, mà trung thành với đồng lương của mình, trung thành với cái bụng, trung thành với du hí. Nhận mình trung thành với hàng Giáo Phẩm là nguy hiểm, là đánh lừa, là bịp bợm. Dân Chúa bịp bợm được với những người thờ ơ với Giáo hội, nhưng không tráo trở được với những người từng tha thiết, xây dựng đóng góp với Giáo hội.

Họ đã không trung thành mà họ dám mạo danh trung thành để lên án người khác đã là “loại gái già mồm”. Các loại gái già mồm kia ai cũng sợ. Không phải thiên hạ sợ cái kinh nghiệm sống từng trải, ngược xuôi của nàng, không phải là thiên hạ ngán mồm mép đong đưa lăm điều của nàng, mà thấy bản không muốn dính líu với trâu lăm bùn, kéo mình bị bẩn lây. Hôm nay thì Lương Sĩ Hiệp hết sợ, cóc biết sợ, không ngán cái loại gái già mồm lấp liếm này nữa. Bởi vì người viết đã biết mặt thực của Dân Chúa, của cái khoa trương vẽ vờ, của cái che đậy khéo léo. Có khéo, có đẹp thì cũng chỉ là màu sơn trắng của một ngôi mộ thối hoắc với xác chết rũ mục, dòi bọ bên trong của cái tập thể phan sêu đang hống hách lên án việc làm đầy ý nghĩa của Cộng đồng Công giáo San Jose.

“Trong cái ngõ ngàng đến cho mọi người”, không phải cái ngõ ngàng của một đợt biến. Bởi thái độ của Giám Mục San Jose, không biểu lộ gì hết của một “chủ chăn tốt lành”, người cha luôn luôn đưa bàn tay chào đón con cái mình”. Giám Mục San Jose, đang là biểu tượng của độc tài một chiều, định kiến để xây dựng một chính sách đồng hóa hội nhập. Vong bản ưa thích, cổ võ, hội nhập vào đó là quyền của bầy lũ vong bản. Nhưng vong bản không thể dùng quyền hành áp đặt lên những người ty nạn tha thiết với quê hương, đất nước muốn có cơ hội tạo nếp sống mới gần với hương vị quê hương của họ. Cái ngõ ngàng nếu có là những bạn hữu của Lương Sĩ Hiệp này, đang bực bội, phẫn uất trước bè lũ Dân Chúa tìm cách “đâm sau lưng chiến sĩ” tìm cách nâng bi những người quyền thế để lấy điểm, tìm cách bóp cổ họng những người yếu hèn, kém địa vị, thiếu may mắn có cơ hội nói lên tiếng nói chân chính của con tim, lời nguyện trung thành của Đức Tin muôn thuở.

Vong bản ngõ ngàng, vì vong bản có biết niềm đau đã 4 năm qua của Cộng Đồng San Jose? Vong Bản sống trong chăn êm nệm ấm, vong bản nịnh bợ được địa vị ngon lành, vong bản có bỗng lộc thừa thãi rồi, vong bản cần gì ai, cần biết chi ai, thế nên vong bản ngõ ngàng là phải, việc bùng nổ chẳng ngõ ngàng gì đối với những ai đã từng chia sẻ cái tủi nhục, nỗi xót xa ngậm đắng của lớp người Công Giáo bị Giám Mục San Jose coi như kẻ lạ, hoàn toàn lạc lõng trong ngăn cách của địa phương. Vậy thì Dân Chúa ngõ ngàng là phải. Dân Chúa phải ngõ ngàng, sưng sốt và chết giắc đi, giẫy đành đạch thì sự kiện mới làm cho thế giới xúc động về biến cố San Jose, nó kinh khủng, tàn khốc, hãi hùng. Nó chạm động và giết chết ngay được những tên vong bản lớn nhất của nước Việt Nam. Cái ngõ ngàng như vậy nó mới đáng lý, bạn hữu, thân bằng dù không quen gì vong bản cũng sẽ đến phúng điếu, khóc lóc vong bản. Sẽ có những lễ tuần ba, tuần bảy, tuần chín, tuần một trăm.... rồi sẽ có những ngày giỗ hàng năm, sẽ có đài kỷ niệm hương khói, sớm chiều cho vong bản. Chết như vậy cũng đáng đời, chết như vậy có tên tuổi lắm!

Viết đến đây tôi chờ Vong Bản để viết tiếp.

Chào!

LƯƠNG SĨ HIỆP

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

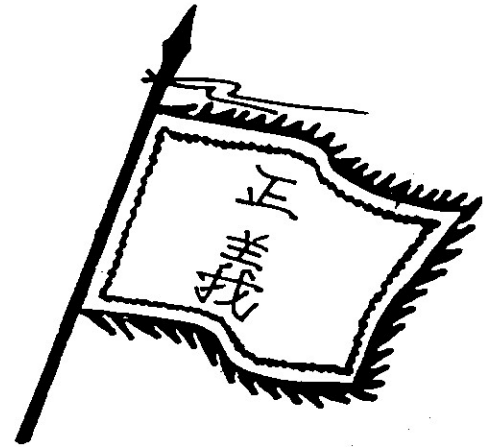
LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: CHUẨN BỊ ĐÁO TỤNG ĐÌNH

Sau khi nhận được trát lệnh của quan Án Sát thuộc vương quốc Thế Trần, Bang Hành Sự của Doanh Tuấn Giáo chuẩn bị những công việc cần thiết trước khi ra trình diện trước công đường. Ngoài các Kha trưởng, Kha phó, Bang Hội trưởng thuộc Bang Hành Sự của Doanh Tuấn Giáo, những thủ lãnh của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình và một số anh hùng hào kiệt của Hoài Quốc cũng bị Triều đình cáo buộc đã chiếm đóng Doanh phủ bất hợp pháp. Không những chỉ riêng dân chúng của Doanh Tuấn Giáo, toàn thể công luận Hồ Sinh đều trông đợi kết quả của cuộc xét xử vì đây là vụ án lý kỳ và hi hữu nhất của cả hai vương quốc Thế Trần và Thiên Giáo.

Trong tuần lễ đó, mọi chuẩn bị của Doanh Tuấn Giáo đều chú trọng nhiều về sự cầu nguyện. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên là vào trung tuần tháng 3 hàng năm, Thiên Giáo bước vào Mùa Thống Hối, chuẩn bị kỷ niệm cuộc tử nạn của Thiên Sai Giáo Chủ. Trong mùa này, tín đồ Thiên Giáo đặt hết trọng tâm vào sự cầu nguyện, hãm mình ép xác trong việc ăn uống, vui chơi và gia tăng các việc lành phúc đức để sám hối tội lỗi. Với tinh thần thống hối, hình thức trang hoàng trong các Đền thờ cũng được thay đổi. Những băng vải hoặc khăn phủ bàn tế và ngay cả lễ phục của các võ quan cũng đều dùng màu tím, màu của buồn bã, u sầu. Mùa Thống Hối năm Đinh Mão 1987 càng trở nên ảm đạm do quyết định trực xuất của Triều đình. Doanh Tuấn Giáo dùng những băng vải tím để ghi lại những lời phản đối quyết định thất nhân tâm của Hoàng đế Thạch Đổ

Ma. Họ cho treo những băng vải đó chung quanh Doanh phủ và mang theo phổ diễn trong các cuộc tập hợp ở nơi công cộng.

Ngày 29 tháng 3 năm Đinh Mão 1987, sau buổi Tiểu Diên Hồng thật sôi nổi vào tối hôm trước, hàng trăm nghĩa quân và dân chúng của Doanh Tuấn Giáo đã di hành chung quanh Đền thờ Vương quốc. Cuộc di hành được tổ chức ngay sau buổi tế tự hàng tuần vào giờ Tý. Lần đầu tiên kể từ ngày có cuộc binh biến tại Doanh Tuấn Giáo, dân chúng thuộc nhóm Chân Lý Thái Bình dùng những khăn quàng cổ màu tím cho buổi Cầu Nguyện Di Hành. Lời kinh, tiếng hát của đám đông đã gây rất nhiều chú ý cho công luận. Các Truyền Ảnh Trạm và Công Báo của Hồ Sinh chú tâm theo dõi buổi tập hợp đông đảo kể trên và đưa ra những dự đoán về hoạt động của nhóm Chân Lý Thái Bình vào những ngày sắp đến.

Vất vả hơn hết là những người có nhiệm vụ bảo vệ an ninh trật tự cho Hồ Sinh. Sở Cảnh Bị của Hồ Sinh được đặt trong tình trạng báo động hầu kịp thời ứng phó với những kế hoạch bất ngờ của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình. Cuộc đụng độ giữa Doanh Tuấn Giáo và thủ hạ Lộ Dung tại Đền thờ Nữ Vương Thái Bình vào ngày 22 tháng 3 năm Đinh Mão 1987 đã khiến những quan lại của vương quốc Thế Trần thêm e ngại về phản ứng của dân chúng Doanh Tuấn Giáo. Họ cố gắng liên lạc với những thủ lãnh của Doanh Tuấn Giáo để dò xét những dự tính của Chân Lý Thái Bình trong ngày xét xử.

Chiều ngày 31 tháng 3 năm Đinh Mão 1987, Mạc An Tĩnh, quan Giám Lĩnh của Nha Sắc Tộc Thiểu

Số thuộc vương quốc Thế Trần thân hành đến gặp Giáo học Thiên Trang tại Doanh Tuấn Giáo. Cùng đi với ông có hai võ quan của Sở Cảnh Bị Hồ Sinh, một người mặc phẩm phục của quan Đô úy và người khác mang phẩm hàm Thượng Sãi. Cả 3 võ quan của Thế Trần đều không dấu vẻ lo âu về tình hình khó khăn trước mắt. Sự ưu tư của họ cũng dễ hiểu vì chính họ đang phải đối diện với chiến thuật nghi binh của Chân Lý Thái Bình. Giáo học Thiên Trang xác nhận là dân chúng của Doanh Tuấn Giáo sẽ có một thái độ ôn hòa trong ngày nội vụ được đăng đường. Tuy nhiên các võ quan của Thế Trần vẫn giữ sự nghi ngờ. Cũng trong kế hoạch ngăn ngừa các sự xáo trộn, vương quốc Thế Trần quyết định dời cuộc xử án về một địa điểm khác, đồng thời chỉ định một quan Án Sát khác để xét xử. Những thay đổi vào giờ chót đã cho thấy mối ưu tư lớn lao của vương quốc Thế Trần liên quan đến cuộc tranh đấu hi hữu của người Hoài Quốc.

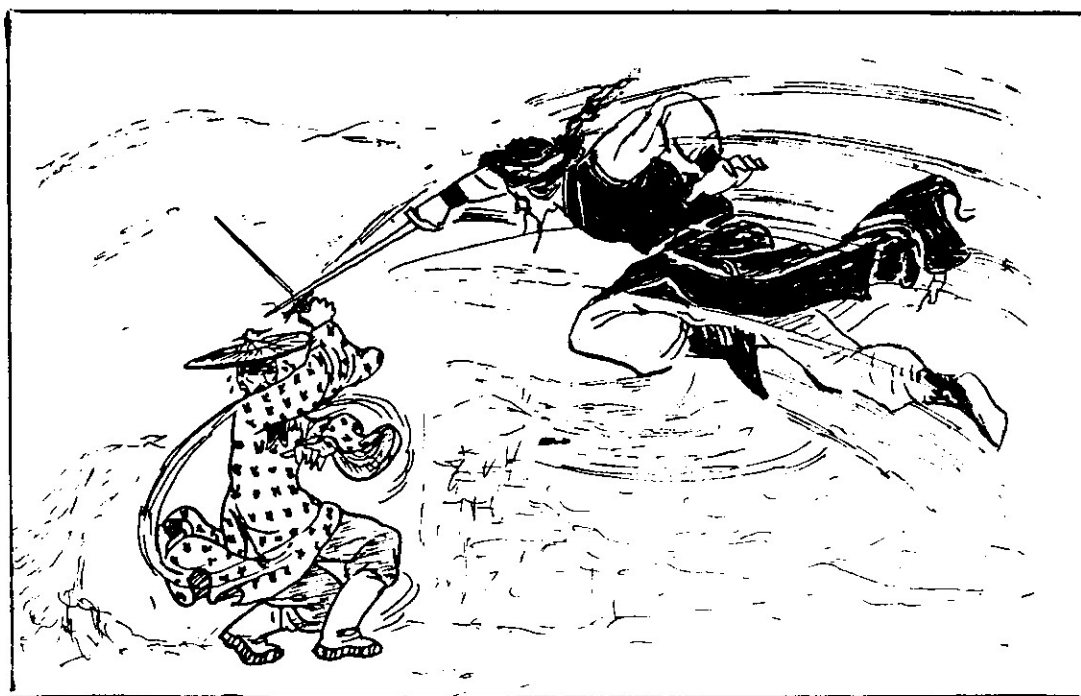
TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: KỶ PHÙNG ĐỊCH THỦ

Tục truyền rằng kể từ ngày cuộc binh biến tại Doanh Tuấn Giáo bộc phát, Triều đình Thạch Đồ Ma từ vua cho đến các quan đều bỏ ăn bỏ ngủ để tìm phương thế đối phó. Những cuộc họp triều chính công khai hay bí mật liên tiếp ra rông rã suốt cuộc tranh đấu. Một trong những võ quan cao cấp của Triều đình là Tể tướng Xú Uế Vân đã xử dụng quyền uy to tát của ông để giải quyết cuộc biến loạn. Dầu vậy, cuộc tranh đấu của người Hoài Quốc vẫn không được giải quyết ổn thỏa vì thái độ cứng rắn

và thiếu thiện chí của Triều đình. Thêm vào đó, cách hành xử quyền hành của các võ quan có trách nhiệm như Tể tướng Xú Uế Vân đã khiến những người chống đối không được hài lòng. Vị Tể tướng của Hoàng đế Thạch Đồ Ma có nhiều lúc đã đi quá xa, vượt ra khỏi quyền hạn của ông ta.

Vào một buổi tối hạ tuần tháng 3 năm Đinh Mão 1987, Tể tướng Xú Uế Vân đang ngồi trầm ngâm trước án thư trong tư dinh của ông. Trước mặt là một vò rượu lớn đã gần cạn. Suốt từ chiều ông đã liên tiếp nốc cạn hàng chục chung rượu, đầu óc loay hoay với những biến cố tới tấp xảy đến. Đây là lần đầu tiên ông có thái độ trầm tĩnh như thế. Ông là người mang mạng Hỏa, rất nóng tính và không dễ dàng chịu khuất phục trước bất cứ một điều gì. Tuy nhiên, sau hơn 8 tháng trực tiếp giải quyết cuộc biến loạn tại Doanh Tuấn Giáo, ông cảm thấy bắt đầu thối nát. Thêm vào đó, một số các võ quan Hoài Quốc tại Liên Quốc Tạt Chung đã bắt đầu bày tỏ cảm tưởng của họ về cuộc biến động. Ngoại trừ một số võ quan Hoài Quốc thân tín với Lộ Dung gửi sớ hoặc phổ biến hịch ủng hộ Triều đình, số còn lại đã cho thấy lập trường bênh vực nhóm Chân Lý Thái Bình. Chiều hôm ấy, Tổng trấn Lộ Dung đã hớt hải vào trình cho ông bức tâm thư của một võ quan Hoài Quốc. Nội dung bức thư hoàn toàn bất lợi cho Triều đình. Ông tiếp tục nâng chén rượu lên môi. Đột nhiên ông cảm thấy đầu lười tê buốt. Cùng lúc ấy, đầu ông quay cuồng, mí mắt nặng nề, mệt mỏi; ông thiếp vào cơn mê...

Trong cơn mê, ông thấy Hoàng đế Thạch Đồ Ma triệu hồi ông vào hoàng cung và giao cho ông một

sứ mạng quan trọng. Ông tức tốc sửa soạn hành lý, một mình một ngựa đi về hướng Đông. Sau nhiều ngày đường băng rừng lội suối, ông đi đến một vùng đất thật hoang sơ thanh vắng. Trước mặt ông là một ngọn núi cao, vách núi cheo leo, trơ trụi, không cây cỏ. Ông vừa cho ngựa dừng lại để nghỉ ngơi trước khi vượt núi thì thấp thoáng có bóng người đang phi ngựa tiến về phía ông. Ông tận dụng nhãn quang nhìn kỹ khuôn mặt người kỵ mã. Ông giật nẩy mình vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm trong bụng. Mắt ông không hề lầm lẫn. Người kỵ mã chính là quan Thất Phẩm Hoài Quốc Hoà Quảng Nguyên, người vừa gửi tâm thư cho Tổng trấn Lộ Dung yêu cầu vị Tân Tổng trấn của Doanh Tuấn Giáo nên hoàn trả ấn tín. Sao lại có cuộc hội ngộ bất thường này. Không bỏ mất cơ hội, ông rút phăng thanh gươm khỏi vỏ và thúc ngựa đón đầu quan Thất Phẩm Hoà Quảng Nguyên.

Lúc bấy giờ, quan Thất phẩm Hoà Quảng Nguyên cũng vừa kịp nhận ra khuôn mặt quen thuộc trước mặt ông. Làm sao ông có thể lầm lẫn vị Tể tướng của Hồ Sinh, khuôn mặt chính trong cuộc biến loạn của Doanh Tuấn Giáo đã xuất hiện nhiều lần trên hịch Chánh Đạo của nhóm Chân Lý Thái Bình. Tể tướng Xú Uế Vân lòng đầy căm tức, hét to:

— Cha chả! Hay cho Hoà Quảng Nguyên. Vì có gì nhà ngươi lại gửi thư yêu cầu Lộ Tổng trấn hồi ấn tín. Mau trả lời ngay, bằng không khó bảo toàn thủ cấp.

Với niên kỷ ngoài lục tuần, Hoà Quảng Nguyên đã quá quen thuộc với trận mạc và các cuộc giao đấu.

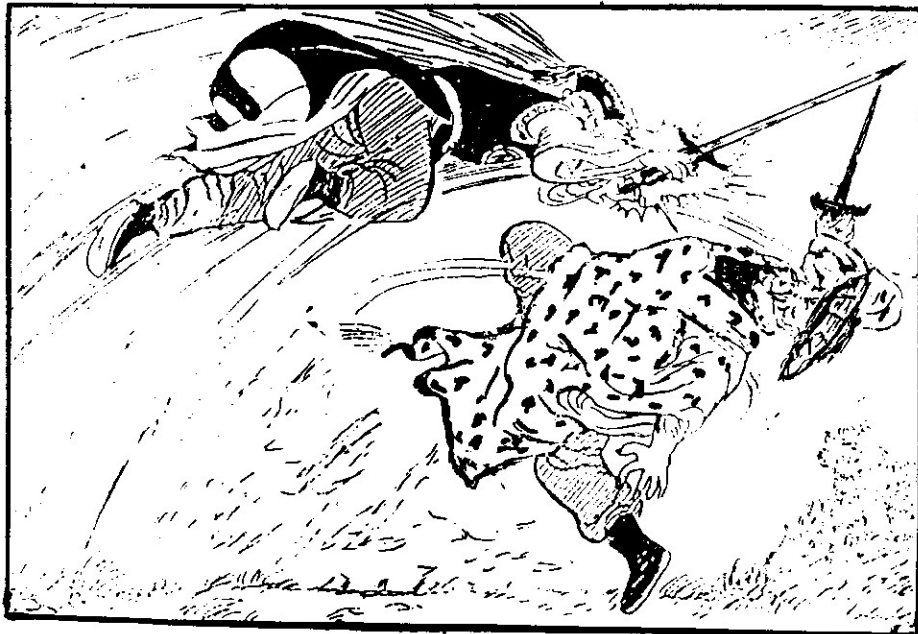
Ông vẫn giữ thái độ bình tĩnh, ôn tồn trước vẻ hung hăng hống hách của Xú Uế Vân. Ông nghiêm nghị đáp:

— Tại hạ vì tình đồng hương, vì nghĩa đệ huynh

trong hàng võ quan Hoài Quốc nên mới có vài lời thô thiển khuyên Lộ Tổng trấn nên thức thời. Việc đó can chi đến đại quan mà ngài lại nóng giận.

Tể tướng Xú Uế Vân không đợi Hoà Quảng Nguyên dứt câu, phóng gươm đâm mạnh vào ngực của đối thủ. Ông đã có chủ tâm loại bỏ Hoà Quảng Nguyên để diệt trừ hậu hoạn. Hoà Quảng Nguyên thấy mũi gươm phóng tới như ánh chớp liền phất nhẹ tay áo. Không ngờ cái phất tay nhẹ nhàng của Hoà Quảng Nguyên lại tạo nổi một luồng gió mạnh như vũ bão, hất mũi gươm của Xú Uế Vân trệch ra ngoài. Không chút chậm trễ, Hoà Quảng Nguyên cũng rút vội thanh kiếm đang đeo ở lưng, mắt không rời địch thủ. Xú Uế Vân giờ hết tuyệt kỹ kiếm pháp của giòng họ Xú Uế cố trấn áp Hoà Quảng Nguyên. Vị võ quan cao niên của Hoài Quốc cũng không chịu kém, chống trả mãnh liệt. Người ngựa quần thảo lấy nhau, bụi bay mù mịt. Tiếng kiếm chạm vào nhau tạo nên những âm thanh rợn người. Xú Uế Vân càng đánh càng trở nên hung hăng giận dữ, trái lại Hoà Quảng Nguyên càng giao đấu càng trở nên bình tĩnh ôn hòa.

Cuộc đấu kéo dài từ giờ Ngọ cho đến giờ Ty vẫn bất phân thắng bại. Hai con ngựa chiến bắt đầu thấm mệt, thở phì phò như vừa vượt ngàn dặm đường. Tể tướng Xú Uế Vân mặt đỏ như gấc, vừa đấu vừa thét lạnh lạnh. Ông quyết định dùng bài kiếm sở trường mà ông vẫn thường sử dụng để kết thúc trận đấu. Ông nhớ lại bài kiếm mà ông cho là tuyệt luân đã làm rất nhiều võ quan Hoài Quốc ở Hồ Sinh phải khiếp sợ. Đó là bài “Tổng Quản Kiếm”. Đặc biệt bài “Tổng Quản Kiếm” của Xú Uế Vân đã bị biến thể rất nhiều. Ông pha trộn nhiều thế kiếm của Ma Giáo vào bài “Tổng Quản Kiếm” nên những thế kiếm trở thành kỳ dị lạ thường. Nó nhập nhằng tựa như “Thổ Phỉ Kiếm”, lại có chỗ trông

giống “Mục Đồng Kiếm”. Thấy bài kiếm “Tổng Quản” lạ thường của Xú Uế Vân, Hòa Quảng Nguyên hết sức thận trọng, không để sơ hở.

Múa được khoảng chục thế kiếm, Xú Uế Vân hét một tiếng thật to khiến con ngựa của Hòa Quảng Nguyên giật mình cất vó lên cao. Nhanh như cắt, Xú Uế Vân dùng hết sức bình sinh lia mũi kiếm ngang đầu Hòa Quảng Nguyên trong thế “Giục Tạ Lỗi”. Với thế kiếm này, ông hy vọng Hòa Quảng Nguyên sẽ cúi mình, xin tạ tội về bức tâm thư đã gửi cho Lô Dung. Đường kiếm của Xú Uế Vân nhanh như ánh chớp. Nhưng Hòa Quảng Nguyên lại còn nhanh hơn. Vị võ quan Hoài Quốc muốn chứng tỏ cho Xú Uế Vân thấy không phải võ quan Hoài Quốc nào cũng tầm thường yếu đuối như ông tưởng. Chỉ có những hạng người như Lô Dung, Võ Tổ Trác, Đậu Tha Hành mới dễ dàng khuất phục trước bạo quyền. Hòa Quảng Nguyên trong một chớp mắt, vận “Thiết Bổ Sam” vào hai ngón tay cứng như đôi kẹp sắt. Xú Uế Vân không thấy Hòa Quảng Nguyên xuất thủ lúc nào mà thanh kiếm của ông đã bị Hòa Quảng Nguyên kẹp chặt bằng hai ngón tay, không sao rút ra được. Xú Uế Vân vận toàn lực, mặt đỏ tía tai, hai mắt muốn lọt ra ngoài, phùng mang trợn má giật kiếm về. Hòa Quảng Nguyên biết địch thủ sắp lọt vào kế, liền ngậm vận thêm nội lực vào hai ngón tay đang kẹp thanh kiếm. Cùng lúc ấy, Hòa Quảng Nguyên giở thế “Diệt Lạm Quyền”, đưa kiếm vào ngay mặt Xú Uế Vân. Quả nhiên Xú Uế Vân khiếp đảm vì gần chạm mặt tử thần, rút vội thanh kiếm với toàn thể sức lực còn lại. Hòa Quảng Nguyên cũng vội nhả hai ngón tay đang kẹp thanh kiếm, đồng thời truyền sức mạnh cho thêm đà. Xú Uế Vân không ngờ địch thủ nới lỏng hai ngón tay, không kịp phòng bị, đốc kiếm của ông thúc mạnh vào ngực. Cả sức mạnh của ông cộng với sức đẩy của Hòa Quảng Nguyên, chỉ nghe một tiếng “Hự !” ngán ngùi. Xú Uế Vân thổ ra một bụm máu tươi, đầu óc tối xầm, lão đảo ngã lăn xuống đất. Trước khi chạm đất, ông còn cảm thấy mũi kiếm lạnh toát của Hòa Quảng Nguyên sát vào cổ. Ông hốt hoảng, hét tiếng kêu cứu...

Tiếng hét của ông làm chính ông giật mình tỉnh giấc. Bên ngoài trời đã gần sáng. Mồ hôi vã ra như tắm, ông dụi mắt, đầu óc vẫn còn sợ hãi về cơn mê vừa trải qua. Nếu sự thực đúng với những gì ông vừa mơ thì Hòa Quảng Nguyên quả là một cao thủ hiếm có trong số các võ quan Hoài Quốc. Ông lẩm bẩm: “Lại thêm trở ngại cho Triều đình...”

(còn tiếp)

*Bầy con mua một cái nhà,
Nhè ngay ông Bó “hiền hòa” đứng tên.
Tưởng rằng hôm sớm, vợ con,
Có nơi nương tựa như chồn có hang.
Xa xôi, cách trở xóm làng,
Phong tục, tập quán, họ hàng vào, ra.
Dù trong dù đục ao nhà,
Quê ta cách trở, tiếng ta bảo tồn.
Tiếng gà eo-óc cô thôn,
Mái tranh khói tỏa, tâm hồn lằng lằng...!
Ngờ đâu sóng dậy đất bằng,
Ông cha “quý hóa” kiện thàng con ngay.
Bầu đàn thê tử một bầy,
Đưa ôm, đưa xách, con Hai khóc rờng!
Dò sông, dò biển - dò lòng - ?
Cả tin, nên nổi lòng-thông tâm tư!
Từ nay ngủ bụi, ngủ bờ,
Đáng thân, đáng kiếp, đáng tro mắt chồn!!!
Đại này còn đại nào hơn?
Dễ tin, ráng chịu ôm con nuôi... chùa!
Có tiền Ông thẳng Rì-nô (Reno)
Thành thoi, ngắt ngưỡng, rượu vô tiền vào.
Chẳng đại nào giống đại nào,
Ba năm gìn giữ lại trao một giờ.
Đạp võ dưa tránh võ dùa,
Nhớ ghi gia phả giấy tờ bàn giao.
Tin hợm sẽ bị mất trâu,
Tin bạn ắt phải có châu nằm co!
Từ nay, trót đại, phải chừa!*

CỤ TÁM